

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Feliniak (spr.)
Sędziowie:	SA Paweł Misiak SA Marian Baliński
Protokolant:	sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale K. C., Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi delegowanego do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi
po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 r. sprawy

- F. S.** oskarżonego z art. 258 §2 i §3 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk i w zw. z art. 65 §1 kk; art. 280 §1 kk i art. 275 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §2 kk; art. 280 §2 kk i art. 157 §1 kk i art. 189 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §2 kk; art. 280 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 65 §1 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 280 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 280 §2 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 280 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 263 §1 i 2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 279 §1 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 275 §1 kk i art. 289 §2 kk w zw. z art. 278 §1 kk i art. 275 §1 kk i art. 286 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk;
- J. M.** oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk i w zw. z art. 65 §1 kk; art. 280 §1 kk i art. 275 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §2 kk; art. 280 §2 kk i art. 157 §1 kk i art. 189 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §2 kk; art. 280 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 65 §1 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 279 §1 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 275 §1 kk i art. 289 §2 kk w zw. z art. 278 §1 kk i art. 275 §1 kk i art. 286 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 270 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;
- S. K.** oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 280 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 280 §2 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 263 §1 i 2 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 279 §1 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 275 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;
- D. K.** oskarżonego z art. 258 §2 kk;

5. **T. M. vel M.** oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdz. narkom. w zw. z art. 12 kk; art. 291 §1 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 i 56 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 11 §2 kk i art. 64 §1 kk;
6. **M. S.** oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk;
7. **P. Ś.** oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk;
8. **S. P.** oskarżonego z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 13 §2 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk; art. 282 kk w zw. z art. 64 §2 kk;
9. **J. T.** oskarżonego z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk;
10. **P. B.** oskarżonego z art. 189 §2 kk w zw. z art. 159 kk w zw. z art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk; art. 159 kk w zw. z art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk;
11. **I. S.** oskarżonej z art. 286 §1 kk; art. 233 §1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 §2 kk;
12. **T. S.** oskarżonego z art. 286 §1 kk;
13. **J. N.** oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdz. narkom. w zw. z art. 12 kk;
14. **S. S.** oskarżonego z art. 189 §2 kk w zw. z art. 159 kk w zw. z art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk; art. 159 kk w zw. z art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora odnośnie oskarżonych D. K.,

T. M. vel M., M. S., J. T., P. Ś.,

I. S. oraz przez obrońców oskarżonych F. S., J. M.,

S. K., T. M. vel M., S. P., J. T.,

P. B., I. S., T. S., J. N., S. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 12 lipca 2011 r., sygn. akt XVIII K 170/09

na podstawie art. 437 kpk i art. 438 pkt 1 kpk i art. 624 §1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w miejsce czynu opisanego w pkt XXIII i przypisanego w pkt 31 wyroku uznaje oskarżonego S. P. za winnego czynu wypełniającego dyspozycję art. 291 §1 kk w związku z art. 64 §2 kk, a polegającego na udostępnieniu kluczy do własnego mieszkania i przyjęciu mienia pochodzącego z przestępstwa popełnionego w dniu 7 sierpnia 2004 roku na szkodę W. F. (1) przez oskarżonych W. P. i J. T.;
2. utrzymuje zaskarżony wyrok w pozostałej części w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych F. S., J. M., J. T., P. B., I. S., T. S., J. N., S. S. oraz prokuratora za oczywiście bezzasadne;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adwokatów:
 - .
 - M. D. (1) obrońcy oskarżonego F. S.;
 - Z. R. obrońcy oskarżonego J. M.;
 - D. G. obrońcy oskarżonego S. K.;

- W. W. (1) obrońcy oskarżonego J. T.;
- A. W. obrońcy oskarżonego P. B.;
- L. A. obrońcy oskarżonego J. N.;
- P. N., obrońcy oskarżonego S. S.

za dwa terminy po 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złoty tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

2. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 97/12

UZASADNIENIE

F. S., W. P., J. M., S. K., T. M. vel M., D. K., M. S. i P. Ś. zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od stycznia 1998 roku do 25 lutego 2000 r. w Ł., S., B. i na terenie innych miejscowości P. działając w różnych okresach czasu wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami odpowiadającym w odrębnym postępowaniu, wzięli udział w zorganizowanej i kierowanej przez F. S. grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw opisanych w dyspozycji art. 279 § 1 k.k. i art. 280 § 1 i 2 k.k. polegających w szczególności na dokonywaniu kradzieży z włamaniami i rozbojów, w tym przy użyciu niebezpiecznych narzędzi oraz broni palnej i tak:

-.

- zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym kierował F. S., do którego należało podejmowanie decyzji dotyczących popełnianych przestępstw, w czasie popełniania przestępstw posiadał broń palną, broń tą zwykle przechowywał w miejscu swojego zamieszkania, do jego osoby należała także decyzja o udziale poszczególnych osób w planowanych przestępstwach.
- realizacją napadów rabunkowych oraz kradzieżą z włamaniem zajmowali się F. S., W. P., J. M. i S. K.. Osoby te w różnych składach osobowych uczestniczyły w planowaniu, przygotowaniu i popełnieniu przestępstw.
- pokonaniem zabezpieczeń w pojazdach mechanicznych zajmował się J. M.. Samochody te były wykorzystywane następnie do napadów rabunkowych na pracowników poczty.
- odbiorem i dalszym zbytem przedmiotów pochodzących z popełnianych przestępstw zajmowali się T. M. vel M., D. K., M. S. i P. Ś.,

to jest o czyn z art. 258 § 2 k.k., a w stosunku do F. S. o czyn z art. 258 § 2 i § 3 k.k.

a nadto **F. S., W. P. i J. M.** o to, że:

II. w dniu 04 października 1998 roku we W. działając wspólnie i w porozumieniu oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża oraz bronią palną – pistolet marki (...), usiłowali dokonać rozboju w celu zaboru mienia na szkodę P. P. (1) w ten sposób, że grozili natychmiastowym użyciem przemocy wobec dozorca (...) J. A. a następnie uderzając go kijem w klatkę piersiową i dusząc przewodem elektrycznym zarzuconym na szyję, krępując mu ręce i nogi, zakładając na jego ciało opony i wstrzykując mu do organizmu atropinę czym doprowadzili do stanu bezbronności, powodując u pokrzywdzonego uraz klatki piersiowej w postaci złamania dwóch żeber, zatrucia atropiną co naruszyło czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni, po czym usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia kasę pancerną z pieniędzmi i biżuterią o łącznej wartości około 25.000 złotych na szkodę

właściciela (...) P. P. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na powiadomienie i podjęcie interwencji przez funkcjonariuszy policji przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 280 § 2 kk. i art. 157 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk. i w zw. z art. 65 § 1 kk.

III. w dniu 05 kwietnia 1999 roku w Ł. przy zbiegu ulic (...) działając wspólnie i w porozumieniu w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, używając wobec A. K. (1) przemocy fizycznej polegającej na biciu go rękoma po głowie i tułowiu, powodując tym podwójne pasmowate otarcia naskórka w obrębie skóry owłosionej głowy w okolicy ciemieniowej i potylicznej lewej, obustronne sińce okularowe, powierzchniowe pęknięcie skóry na powiece górnej, oka lewego, otarcia naskórka w rzucie krawędzi dolnej oczodołu prawego i prawego policzka, podśluzówkowe podbiegnięcie krwawe na obu wargach ust po stronie lewej oraz otarcia naskórka na czerwieni wargowej i powierzchniowe uszkodzenie nabłonka śluzówki w zakresie wargi dolnej co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, czym doprowadzili go do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia portfel z pieniędzmi o łącznej wartości 680 złotych, dowód osobisty i dowód rejestracyjny od samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) działając tym na szkodę A. K. (1), przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk. i art. 275 § 1 kk. i art. 157 § 2 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk. i art. 64 § 2 kk.

IV. w dniu 29 czerwca 1999 roku w miejscowości G. działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w sposób bezpośrednio zagrażający życiu polegający na zajęchaniu drogi oraz uderzeniu prowadzonym samochodem osobowym, w motocykl będący w ruchu i kierowany przez K. D., doprowadzając tym działaniem do zepchnięcia z drogi i upadku na ziemię pokrzywdzonej a następnie używając wobec K. D. listonoszki Urzędu Pocztowego nr (...) paralizatora elektrycznego oraz przemocy fizycznej w postaci uderzeń ręką w głowę i tułów, doprowadzili ją do stanu bezbronności, a następnie używając kajdanek przykuli pokrzywdzoną do drzewa pozbawiając ją w ten sposób wolności, powodując tym podwichnięcia stawu mostkowo – obojczykowo lewego co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze polskie w kwocie łącznej 3.351 złotych 12 groszy na szkodę urzędu Pocztowego nr (...) w Ł., przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 280 § 2 kk. i art. 157 § 1 kk. i art. 189 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk. i art. 64 § 2 kk.

V. w miesiącu sierpniu 1999 roku w miejscowości K. R. działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w sposób bezpośrednio zagrażający życiu polegający na zajęchaniu drogi oraz uderzeniu prowadzonym samochodem osobowym marki A. (...), w rower będący w ruchu i kierowany przez B. N. (1), doprowadzając tym działaniem do zepchnięcia z drogi i upadku na ziemię pokrzywdzonego doprowadzili go do stanu bezbronności a następnie posługując się nożem zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze polskie w kwocie łącznej około 10.000 złotych na szkodę Urzędu Pocztowego K. R. i B. N. (1), przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 280 § 2 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk. i w zw. z art. 65 § 1 kk.

VI. w dniu 10 września 1999 roku, w miejscowości N. gm. D. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w sposób bezpośrednio zagrażający życiu polegający na zajęchaniu drogi oraz uderzeniu prowadzonym samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), w motocykl marki (...) będący w ruchu i kierowany przez M. S. (3), doprowadzając tym działaniem do zepchnięcia z drogi i upadku na ziemię pokrzywdzonego, a następnie po uprzednim użyciu wobec niego przemocy

fizycznej polegającej na szarpaniu za szyję oraz kierowaniu gróźb karalnych, usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 980 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na pojawienie się osób trzecich na miejscu zdarzenia, działając tym na szkodę Urzędu Pocztowego w B. i M. S. (3), przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 280 § 2 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk.

a nadto **F. S., W. P. i S. K.** o to, że:

VII. w dniu 22 grudnia 1999 roku w P. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z czwartym nieustalonym mężczyzną w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, po uprzednim przewróceniu na ziemię oraz skrępowaniu rąk i nóg taśmą samoprzylepną doprowadzając tym H. K. do stanu bezbronności i powodując obrażenia w postaci podbiegnięć krwawych obejmujących nadgarstek i lewą dłoń oraz bolesność kończyn górnych i okolic obręczy barkowej, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia neseser zawierający wyroby ze złota w postaci łańcuszków, kolczyków, pierścionków o wadze nie mniejszej niż 3200 gram i wartości nie mniejszej niż 134.400 złotych oraz pieniądze w kwotę 5.000 złotych to jest mienia o łącznej wartości 139.400 złotych na szkodę H. K. i G. K. (1), przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk. i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w stosunku do F. S. i W. P. o czyn z art. 280 § 1 kk. i art. 157 § 2 kk. w zw. art. 11 § 2 kk. i w zw. z art. 64 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk.

VIII. w dniu 30 stycznia 2000 roku w K., powiat B. działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, używając wobec R. G. przemocy fizycznej w postaci uderzeń ręką w głowę oraz posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci drewnianej pałki, co spowodowało obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z dwoma ranami tłuczonymi w okolicy potylicznej, wstrząśnienie mózgu, linijne otarcia naskórka na klatce piersiowej, obrzęk lewego stawu łokciowego, lewej dłoni, lewego stawu skokowego, lewej stopy które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności a następnie dokonali zaboru laptopa marki (...) i pieniędzy polskich w kwocie 2000 złotych tj. mienia o łącznej wartości 9.000 złotych na szkodę właściciela księdza R. G., przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w stosunku do F. S. i W. P. o czyn z art. 280 § 2 kk. i art. 157 § 1 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk.

IX. w dniu 15 lutego 2000 roku w Ł. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, używając wobec A. M. (1) przemocy polegającej na kilkakrotnym uderzeniu rękoma w głowę oraz krępując mu dłonie kajdankami doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności, powodując tym uszkodzenia ciała w postaci stłuczenia głowy, otarcia naskórka skóry twarzy i obu dłoni, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze polskie w kwocie 5000 złotych, dokumenty na nazwisko A. M. (1) oraz wyroby ze złota o łącznej wartości 7.350 złotych na szkodę właściciela lombardu A. M. (1), przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia

wolności w rozmiarze 6 miesięcy a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w stosunku do F. S. i W. P. o czyn z art. 280 § 1 kk. i art. 157 § 2 kk. w zw. art. 11 § 2 kk. i w zw. z art. 64 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk.

a nadto **D. K.** o to, że

X. w miesiącu lutym 2000 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, chcąc, aby F. S. (1), W. P. i S. K. dokonali napadu rabunkowego na osobie właściciela lombardu A. M. (1), udzielił im pomocy w ten sposób, że przekazał istotne informacje dotyczące przedmiotów będących w posiadaniu właściciela lombardu, trybu jego pracy, sposobu rozmieszczenia i zabezpieczenia pomieszczeń lombardu, a także bezpośrednio przed planowanym napadem dorobił klucze, umożliwiając tym wejście do pomieszczeń piwnicznych, których drzwi znajdowały się klatce schodowej co wejścia na zaplecze lombardu,

to jest o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

a nadto **F. S., W. P. i S. K.** o to, że:

XI. w dniu 18 lutego 2000 roku w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, używając wobec B. M. przemocy polegającej na uderzeniu nogą w okolice twarzy, oraz przewracając na ziemię a także krępując jej dłonie i nogi taśmą samoprzylepną doprowadzili pokrzywdzoną do stanu bezbronności, powodując tym jednocześnie uszkodzenie ciała w postaci stłuczenia kręgosłupa piersiowego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni a następnie zabrali w celu przywłaszczenia:

- z kasy hurtowni papierosów pieniądze w kwocie 1.287 złotych, nieustaloną ilość wyrobów tytoniowych działając tym na szkodę C. B.
- telefon komórkowy marki M. o wartości 400 złotych, portfel wraz z pieniędzmi w kwocie 5 złotych działając tym na szkodę B. M.

to jest mienie o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.692 złotych, przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w stosunku do F. S. i W. P. o czyn z art. 280 § 1 kk. i art. 157 § 2 kk. w zw. art. 11 § 2 kk. i w zw. z art. 64 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk.

XII. w dniu 23 lutego 2000 roku w Ł. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, po uprzednim użyciu wobec Z. W. (1) przemocy polegającej na uderzeniu ręką w okolice głowy oraz kopaniu po całym ciele a także krępując mu ręce i nogi jednorazowymi opaskami zaciskowymi, czym doprowadzili go do stanu bezbronności powodując tym jednocześnie uszkodzenia ciała w postaci stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamanie kości czołowej i ciemieniowej bocznej po stronie prawej, złamanie kości łokciowej prawej z przemieszczeniem, rany tłuczonej okolicy czołowej bocznej po stronie prawej, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni, zabrał w celu przywłaszczenia mienie o łącznej wartości nie mniejszej niż 19.573,93 złotych i tak

- broni gazowej kal. 9 mm. o nieustalonej marce i nieustalonej wartości na szkodę Z. W. (1).

- telewizor marki (...), stację dysków (...), stacje dysków (...), drukarkę laserową, telefon komórkowy marki (...) aparat fotograficzny (...), kasę fiskalną, pieniądze w kwocie 90 złotych i inne przedmioty o łącznej wartości 18.973,93 złotych na szkodę P. K..
- drukarkę komputerową „H. typ (...)”, telefon komórkowy marki (...) to jest mienie o łącznej wartości 600 złotych na szkodę A. K. (2),

przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności.

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w stosunku do F. S. i W. P. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

XIII. w okresie od października 1998 roku do 25 lutego 2000 r. w Ł., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, wspólnie i w porozumieniu, posiadali bez wymaganego zezwolenia trzy jednostki broni palnej – pistolet samopowtarzalny konstrukcji radzieckiej kal. 7,62 mm – (...) –T. wraz z kilkunastoma nabojami i tzw. dwa strzelające długopisy wraz z co najmniej 8 sztuk naboji, a następnie tak posiadane jednostki broni zbyli nieustalonej osobie,

to jest o czyn z art. 263 § 1 i 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

a nadto **F. S., W. P., J. M. i S. K.** o to, że:

XIV. w okresie od dnia 12 stycznia 1998 roku do dnia 25 lutego 2000 roku w Ł., S., B. i innych miejscowościach na terenie Polski działając wspólnie i w porozumieniu w różnych składach osobowych w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonali szeregu kradzieży z włamaniem do mieszkań, domów jednorodzinnych, sklepów i innych obiektów, czyniąc z popełniania tych przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, a S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy i tak:

1) w nocy z 12 na 13 stycznia 1998 roku w Ł. przy ulicy (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie w porozumieniu, dokonali włamania do sklepu przemysłowego w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamków w drzwiach pomieszczenia magazynowego dostali się do wnętrza a następnie zabrali w celu przywłaszczenia obuwi damskie i męskie o łącznej wartości 806 złotych na szkodę właścicielki D. B. (1);

2) w nocy z 28 na 29 października 1998 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do sklepu odzieżowego o nazwie (...) w ten sposób, iż po uprzednim wybiciu od strony piwnicy dziury w stropie dostali się do środka, skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia drukarki fiskalnej, dwóch komputerów, telefaksów oraz odzieży sportowej różnych firm o łącznej wartości 85.333 złotych 99 groszy na szkodę właścicielki (...) SA Oddział w Ł.;

3) w dniu 11 listopada 1998 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, włamali się do domu jednorodzinnego w ten sposób, iż po uprzednim wypchnięciu okna balkonowego dostali się do środka domu skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia dwóch magnetowidów, telefonu komórkowego, pieniędzy polskich w kwocie 100 złotych i innych przedmiotów o łącznej wartości 2.000 złotych na szkodę właściciela A. K. (3);

4) w dniu 13 listopada 1998 roku w S. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do baru o nazwie (...) w ten sposób, że po wyjęciu z otworu wentylator, a następnie po dostaniu się

do wnętrza barku zabrali w celu przywłaszczenia wyroby alkoholowe, sprzęt grający w postaci procesora dźwięku, odtwarzacza CD, dysków CD, pieniędzy polskich w kwocie 500 złotych i innych przedmiotów o łącznej wartości 11.500 złotych na szkodę właścicieli T. S. (3) i A. C.;

5) w dniu 05 grudnia 1998 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie z dokonali włamania do domu jednorodzinnego w ten sposób, że po uniesieniu żaluzji zabezpieczającej okno, wypchnięciu jednego skrzydła okiennego, dostali się do środka, skąd zabrali w celu przywłaszczenia komputer, sprzęt RTV, telewizor, biżuterię złotą, zabytkowa porcelanę, pieniądze polskie w kwocie 340 złotych i inne przedmioty o łącznej wartości nie większej niż 40.000 złotych na szkodę właściciela M. K.;

6) w nocy z 15 na 16 grudnia 1998 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do kiosku wielobranżowego w ten sposób, że po uprzednim wybiciu otworu w ścianie dostali się do środka a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby tytoniowe, kosmetyki i inne przedmioty o łącznej wartości 2.429 złotych i 89 groszy na szkodę właścicielki W. L.;

7) w dniu 24 grudnia 1998 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do mieszkania w ten sposób, że po uprzednim przecięciu i odgięciu zewnętrznej kraty zabezpieczające okno balkonowe, dostali się do środka, skąd zabrali w celu przywłaszczenia wyroby tytoniowe o łącznej wartości 14.075 złotych i 50 groszy na szkodę właściciela A. B. (1);

8) w dniach pomiędzy 28.12.1998 roku a 02.01.1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonał włamania do mieszkania w ten sposób, iż po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach balkonowych dostali się do środka, skąd zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt elektroniczny w postaci telewizora z odtwarzaczem marki (...), pilotów, kolumn nagłaśniających, odzieży, wyrobów jubilerskich i innych przedmiotów o łącznej wartości 27.750 złotych na szkodę właścicielki (...) SA Oddział w Ł.;

9) w okresie pomiędzy 01 lutym 1999 roku a 06 lutym 1999 roku w Ł. przy ulicy (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do domu jednorodzinnego w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamków w drzwiach wejściowych dostali się do środka, skąd zabrali w celu przywłaszczenia telewizor marki (...), telefon bezprzewodowy, biżuterię i inne mienie o łącznej wartości 17.040 złotych na szkodę J. i R. B.;

10) w nocy z 27 lutego na 01 marca 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P., J. M. i S. K. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do sklepu o nazwie (...) po uprzednim wybiciu otworu w stropie piwnicy pod sklepem, a następnie dostali się do środka skąd zabrali w celu przywłaszczenia wyroby tytoniowe, artykuły spożywcze, kosmetyki, rewolwer gazowy marki M. o numerze serii (...) i inne przedmioty o łącznej wartości 22.445 złotych 67 groszy na szkodę właścicielki M. W. (1);

11) w nocy z 13 na 14 marca 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, włamali się do mieszkania w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie, weszli do środka a następnie zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt komputerowy, sprzęt RTV, sprzęt AGD i inne przedmioty o łącznej wartości 23.000 złotych na szkodę właściciela L. i A. P. (1) oraz Towarzystwa (...) SA Oddział w Ł.;

12) w nocy z 04 na 05 kwietnia 1999 roku w B. przy ul. (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim dostaniu się przez otwarty lufcik okienny do mieszkania numer (...), zabrali w celu przywłaszczenia figurki ozdobne ze skóry i porcelany, pościel, sprzęt RTV i inne przedmioty o łącznej wartości 6.000 złotych na szkodę Z. P.;

13) w nocy z 10 kwietnia 1999 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wyłamaniu okna, dokonali włamania do mieszkania, skąd zabrali w celu przywłaszczenia telewizor marki (...), głośniki samochodowe o łącznej wartości 1.300 złotych na szkodę właściciela (...) SA Oddział w Ł.;

14) w nocy z 13 na 14 kwietnia 1999 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P., S. K. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wyrwaniu kraty zabezpieczającej, wybiciu szyby w oknie włamali się do Pubu (...) a następnie z jego

wnętrza zabrali w celu przywłaszczenia wzmacniacz marki (...), odtwarzacz marki (...), wieżę (...), magnetowid marki (...), wyroby tytoniowe i alkoholowe oraz inne przedmioty o łącznej wartości 9.250 złotych na szkodę właściciela D. K. (3);

15) w dniu 02 maja 1999 roku w Ł. F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 28.000 złotych, dokonali jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę właściciela J. K. (1);

16) w dniu 11 na 12 czerwca 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do sklepu (...), w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu kraty zabezpieczającej oraz wyłamaniu okna dostali się do środka, skąd zabrali w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze o łącznej wartości 6.343,54 zł. na szkodę W. S., (...) S.A. IV Inspektora w Ł.;

17) w okresie czasu od 06 na 07 lipca 1999 roku w miejscowości U., F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do Urzędu Gminy w U. w ten sposób, iż po uprzednim wyrwaniu kraty zabezpieczającej w oknie na parterze i wypchnięciu okna dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt komputerowy w postaci komputerów P., drukarek C., telefaksów, aparatu fotograficznego marki K., blankietów dowodów rejestracyjnych, dowodów osobistych, kart woźnicy, pieczęci i innych przedmiotów o łącznej wartości 30.036 złotych 68 groszy na szkodę Urzędu Gminy w U.;

18) w dniu 14 lipca 1999 roku, w P. na ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych, dokonali zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 7000 zł., a następnie żądali od pokrzywdzonego korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnej rzeczy przy czym dokonali kradzieży z wnętrza tego pojazdu dwie wiertarki oraz dokumenty w postaci prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego, po czym porzucili pojazd w miejscowości S., w stanie uszkodzonym, powodując szkody w kwocie 5.000 zł. na szkodę Z. C.;

19) w dniu 14 sierpnia 1999 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, włamali się do domu jednorodzinnego po uprzednim otworzeniu okna na parterze, skąd następnie zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt komputerowy, sprzęt RTV, sprzęt AGD i inne przedmioty o łącznej wartości 14.500 złotych na szkodę właściciela M. S. (4);

20) w nocy z 14 na 15 sierpnia 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do domku jednorodzinnego w ten sposób, że wyłamali drzwi balkonowe a następnie z wnętrza domu zabrali w celu przywłaszczenia rzeczy w postaci sprzętu komputerowego, roweru marki (...), sprzętu RTV, motorynki (...), wyrobów ze złota, waluty obcej w postaci 1100 marek niemieckich, 100 dolarów amerykańskich i pieniędzy polskich w kwocie 3.200 złotych i innych przedmiotów o łącznej wartości 22.230 złotych na szkodę właścicielki (...) SA V Oddział w Ł.;

21) w dniu 24 sierpnia 1999 roku w Ł., F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, włamali się do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 5.000 złotych a następnie zabrali w celu przywłaszczenia działając tym na szkodę właściciela A. G.;

22) w dniu 26 sierpnia 1999 roku, w miejscowości W., F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do sklepu spożywczego nr 1, w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu kraty zabezpieczającej okno oraz wyważeniu drzwi na zaplecze sklepu, dostali się do środka skąd następnie zabrali w celu przywłaszczenia artykuły monopolowe i tytoniowe o łącznej wartości 9.160,99 zł. na szkodę Gminnej Spółdzielni (...) w W. i (...) Oddział w Ł.;

23) w nocy z 04 na 05 września 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do domku jednorodzinnego w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach od zaplecza garażu dostali się do środka skąd zabrali w celu przywłaszczenia obraz holenderskiego malarza, sprzęt RTV

oraz samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) wraz z dokumentami o łącznej wartości 25.010 złotych na szkodę właścicieli N. G. (1) i J. B. (1);

24) w nocy z 08 na 09 października 1999 roku w B. na ulicy (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do sklepu spożywczego nr 7, w ten sposób, że po uprzednim wycięciu kraty zabezpieczające okno oraz wypchnięciu okna, dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia wyroby alkoholowe, tytoniowe, słodczyce oraz inne przedmioty o łącznej wartości 8.934 złote na szkodę właściciela (...) w B.;

25) w okresie czasu pomiędzy dniem 30 października a 02 listopada 1999 roku, w Ł., na ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu drzwi do piwnicy sąsiadującej ze sklepem, wybiciu otworu w suficie, dostali się do wnętrza, a następnie z wnętrza zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 938,63 zł oraz artykuły spożywcze, chemiczne, tytoniowe i alkoholowe o łącznej wartości 5856,97 zł. na szkodę Spółdzielni (...);

26) w dniu 18/19 listopada 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do biura podróży o nazwie (...)', w ten sposób, iż po uprzednim włamaniu się do komórki znajdującej się obok pomieszczeń biura, wybiciu otworu w ścianie, dostali się do wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia czeki bankowe i pieniądze polskie łącznej wartości 2.000 złotych na szkodę właściciela biura R. T.;

27) w dniu 27 listopada 1999 roku, w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do domu, w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie oraz wyważeniu drzwi w korytarzu, dostali się do wnętrza, gdzie zabrali w celu przywłaszczenia telewizor marki P. oraz inne przedmioty o łącznej wartości 2.745 złotych na szkodę właścicielki Z. W. (2);

28) w dniu 27 listopada 1999 roku, w Ł. przy ulicy (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do domu jednorodzinnego w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu okna w drzwiach balkonowych, dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia kolekcjonerski zbiór monet złotych, srebrnych i miedzianych, zabytkowe dwa zegary, elementy zastawy porcelanowej, kolekcje pocztówek, telefon marki (...), przedwojenne pióro ze złotą stalówką, piłę łańcuchową, szkatuły, walizki oraz inne przedmioty o łącznej wartości 73.080 złotych na szkodę właściciela M. Z.;

29) w dniu 11 grudnia 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do mieszkania w ten sposób, iż po uprzednim wystawieniu krat zabezpieczających balkon i wyłamaniu drzwi balkonowych dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt RTV i AGD, biżuterię, odzież oraz inne przedmioty o łącznej wartości 19.155 złotych na szkodę właścicielki E. K. (1);

30) w nocy z 12 na 13 grudnia 1999 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P. i J. M. działając wspólnie i w porozumieniu, włamali się do sklepu (...), w ten sposób, iż po uprzednim wyłamaniu klódek zabezpieczających sztabę drzwi do kotłowni dostali się do środka sklepu, skąd zabrali w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze, wyroby alkoholowe i tytoniowe o łącznej wartości 19.854,66 złotych na szkodę właściciela (...) - W. oraz Towarzystwa (...) Oddział w Ł.;

31) w dniu 18 grudnia 1999 roku w Ł. przy ul. (...), F. S., W. P. i S. K. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do sklepu ogólnospożywczego, w ten sposób, że po uprzednim wybiciu otworu w podłodze, dostali się do wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia wyroby alkoholowe, tytoniowe oraz słodczyce o łącznej wartości 10.000 złotych na szkodę (...);

32) w dniu 19 stycznia 2000 roku w Ł. przy ul. (...) F. S., W. P. i S. K. działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do budynku parafialnego w ten sposób, że wybili szybę w oknie, a następnie po uprzednim dostaniu się do wnętrza plebani, zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt RTV, pieniądze i inne przedmioty o łącznej wartości 32.970 złotych na szkodę właściciela księdza A. M. (2);

33) w dniu 07 lutego 2000 roku w miejscowości S., powiat K. F. S., W. P. i S. K. działając wspólnie i w porozumieniu, włamali się do budynku parafialnego w ten sposób, iż po uprzednim wypchnięciu okna dostali się do środka usiłując dokonać zaboru mienia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podniesienia alarmu przez przebywającą na plebani gospodynię księdza N. G. (2) oraz nadchodzące osoby;

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk i art. 289 § 2 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 286 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w stosunku do S. K. o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

a nadto **J. M.** o to, że:

XV. w dniu 24 marca 1999 roku w B. działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I nin. postanowienia w celu użycia jako autentyczne podrobił dowód osobisty nr (...) wystawiony na nazwisko G. K. (2) oraz dowód rejestracyjny nr (...) od samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) a następnie tak podrobione dokumenty użył w trakcie zawierania z M. P. umowy kupna – sprzedaży pojazdu marki O. (...) nr rej. (...),

to jest o czyn z art. 270 § 1 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk.

XVI. w dniu 24 marca 1999 roku w B. działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I nin. postanowienia w celu użycia jako autentyczną podrobił umowę kupna - sprzedaży samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że własnoręcznie podpisał się nazwiskiem sprzedającego (...) a następnie tak podrobiony dokument przekazał M. P. w celu jego dalszego wykorzystania w postępowaniu rejestracyjnym pojazdu,

to jest o czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

a nadto **D. K.** o to, że:

XVII. w okresie od stycznia 1998 roku do dnia 25 lutego 2000 roku, w Ł., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I niniejszego postanowienia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie nabywał od F. S., W. P., S. K. i J. M., mienie pochodzące z przestępstwa popełnionych na szkodę ustalonych i nieustalonych osób o łącznej wartości nie mniej, niż 86.139,99 zł., a w szczególności:

- w miesiącu styczniu 1998 roku w Ł. nabył artykuły odzieżowe w postaci obuwia męskiego i damskiego o łącznej wartości 806 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę D. B. (1),
- w miesiącu październiku 1998 roku w Ł., nabył markową odzież sportową, w postaci dresów i koszulek o łącznej wartości 85.333 złotych 99 groszy, wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę (...) SA Oddział w Ł.,

to jest o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk zw. art. 65 § 1 kk.

a nadto **T. M. vel M.** o to, że

XVIII. w okresie od stycznia 1998 roku do dnia 25 lutego 2000 roku, w Ł., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie nabywał od F. S., W. P., S. K. i J. M., mienie pochodzące z przestępstwa popełnianych na szkodę ustalonych i nieustalonych osób, o łącznej wartości nie mniej, niż 10.350 zł, a w szczególności:

- w miesiącu listopadzie 1999 roku, nabył kolekcję złotych monet o nieustalonej wartości, wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę M. Z.

- w miesiącu grudniu 1999 roku w Ł., nabył wyroby jubilerskie w postaci 200 gram biżuterii złotej o wartości nie mniej niż 8000 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę H. K. i G. K. (1)
- w miesiącu lutym 2000 roku, wyroby jubilerskie w postaci biżuterii złotej o łącznej wartości 2.350 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę A. M. (1)

to jest o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. zw. art. 65 § 1 kk.

a nadto **M. S.** o to, że:

XIX. w okresie od stycznia 1998 roku do dnia 25 lutego 2000 roku, w Ł., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie nabywał od F. S., W. P., S. K. i J. M., mienie o łącznej wartości nie mniejszej, niż 49.666,53 zł pochodzących z przestępstw popełnianych na szkodę ustalonych i nieustalonych osób i tak w szczególności:

- w miesiącu grudniu 1998 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe w postaci papierosów o łącznej wartości 2.429,89 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę W. L.,
- w miesiącu marcu 1999 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe w postaci i wyroby alkoholowe o łącznej wartości 22.445,67 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę M. W. (1),
- w miesiącu październiku 1999 roku w Ł. , nabył wyroby tytoniowe w postaci i wyroby alkoholowe o łącznej wartości 8934 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę (...) w B.,
- w miesiącu listopadzie 1999 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe w postaci i wyroby alkoholowe o łącznej wartości 5856,97 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę Spółdzielni (...),
- w miesiącu grudniu 1999 roku w Ł. nabył wyroby tytoniowe w postaci i wyroby alkoholowe o łącznej wartości 10.000 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę (...),
- w miesiącu lutym 2000 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe w postaci papierosów o nieustalonej wartości wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę C. B. i B. M.,

to jest o przestępstwo z art. 291 §1 kk w zw. z art. 12 kk zw. art. 65 §1 kk.

a nadto **P. Ś.** o to, że:

XX. w okresie od stycznia 1998 roku do dnia 25 lutego 2000 roku, w Ł., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie nabywał od F. S., W. P., S. K. i J. M., mienie wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionych na szkodę ustalonych i nieustalonych osób o łącznej wartości nie mniej niż 34.993,54 zł i tak w szczególności:

- w miesiącu listopadzie 1998 roku w Ł. nabył sprzęt RTV w postaci sprzętu stereofonicznego i dysków CD o łącznej wartości 11.000 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę T. S. (4) i A. C.,

- w miesiącu lutym 1999 roku w Ł. nabył sprzęt RTV w postaci sprzętu telewizora marki (...) o wartości 5.000 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę J. i R. B.,
- w miesiącu kwietniu 1999 roku w Ł., nabył sprzęt RTV w postaci sprzętu stereofonicznego i magnetowidu o łącznej wartości 6.343,54 zł. wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę D. K. (3),
- w miesiącu sierpniu 1999 roku w Ł., nabył sprzęt komputerowy i RTV o nieustalonej wartości, wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę (...) SA V Oddział w Ł.,
- w miesiącu grudniu 1999 roku w Ł., nabył sprzęt RTV w postaci wieży marki (...), telewizor marki (...), telewizor marki (...) i magnetowidy o wartości 4.750 złotych, wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę E. K. (1),

to jest o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk zw. art. 65 § 1 kk.

a nadto **A. O.** o to, że:

XXI. w miesiącu lutym 2000 roku w Ł. i K., bez wymaganego zezwolenia posiadał otrzymaną na polecenie F. S. od S. K. broń palną w postaci pistoletu marki (...) kal. (...) oraz naboje w ilości 20 sztuk, a następnie zbył posiadane przedmioty nieustalonej osobie,

to jest o czyn z art. 263 § 1 i 2 kk.

a nadto **A. B. (2)** o to, że:

XXII. w miesiącu grudniu 1998 roku w Ł. chcąc aby W. P., F. S. i J. M. dopuścili się czynu zabronionego polegającego na dokonaniu kradzieży wyrobów tytoniowych o wartości 14.075 złotych z zabezpieczonego mieszkania przy ulicy (...), udzieliła im pomocy w ten sposób, że przekazała im istotne informacje na temat miejsca przechowywania wyrobów tytoniowych, o osobach pilnujących magazyn oraz zobowiązała się nabyć a po dokonanym przestępstwie nabyła w całości rzeczy pochodzące z kradzieży działając tym na szkodę A. B.,

to jest o czyn z art. 18 § 3 kk. w zw. z art. 279 § 1 kk.

a nadto **W. P., S. P. (1) i J. T. (1)** o to, że

XXIII. w dniu 07 sierpnia 2004 roku w miejscowości B. ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim przecięciu siatki ogrodzeniowej oraz wyważeniu okna dostali się do środka, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci komputera, odtwarzacza DVD, radiomagnetofonu (...), odtwarzacza CD marki (...), kasetki z pieniędzmi i inne mienie o łącznej wartości 20.000 złotych działając tym na szkodę W. F. (1), przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

a nadto **W. P., S. P. (1)** o to, że

XXIV. we wrześniu 2004 roku w Ł. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz z A. P. (2) usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do mieszkania na I piętrze wieżowca w ten sposób, że po uprzednim wypchnięciu okna, dostali się do środka, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak w mieszkaniu przedmiotów podlegających zaborowi działając tym na szkodę C. P., przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

a nadto **W. P.** o to, że

XXV. w dniu 01 listopada 2004 roku, w G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których materiały dowodowe wyłączono i odpowiadających w odrębnym postępowaniu, dokonał włamania do domu jednorodzinnego, w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu okna, dostał się do środka a następnie zabrał w celu przywłaszczenia złotą obrączkę o wartości 300 zł na szkodę H. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

a nadto **W. P., S. P. (1)** o to, że:

XXVI. w dniu 06 stycznia 2005 roku, w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono i odpowiadających w odrębnym postępowaniu, dokonali włamania do domu jednorodzinnego, w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie, otworzyli je, a następnie z wnętrza zabrali w celu przywłaszczenia 5 medali, płyty CD, oraz kasy magnetofonowe o łącznej wartości 2.000 zł na szkodę J. D., przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

a nadto **W. P., S. P. (1) i A. Ś. (1)** o to, że:

XXVII. w dniu 27 stycznia 2005 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej używając groźby zamachu na życie i zdrowie A. M. (3), doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 USD, stanowiące równowartość 15.516 złotych, przy czym W. P. i S. P. (1) czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, a A. Ś. (1) będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwa podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy,

to jest o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a w stosunku do W. P., S. P. o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

a nadto **W. P.** o to, że:

XXVIII. w okresie od co najmniej maja 2005 roku do co najmniej sierpnia 2005 roku, w Ł., G., A., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu karnym, w różnych składach osobowych, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez M. J., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu oraz mieniu, w tym w szczególności rozbojów, wymuszeń rozbójniczych, uprowadzeń dla okupu, pobić, włamań i kradzieży do pojazdów samochodowych oraz przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu substancji psychotropowych i odurzających,

to jest o czyn art. 258 § 2 kk.

XXIX. w dniu 05 maja 2005 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami odpowiadający w odrębnym postępowaniu, w działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXIX, sprowadził niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób w ten sposób, że w okolicznościach szczególnie niebezpiecznych wziął czynny udział w zorganizowanym w miejscu publicznym na terenie C. Klubu Sportowego spotkaniu dwóch konkurencyjnych grup przestępczych, którego celem było doprowadzenie do wzajemnej fizycznej eliminacji poszczególnych członków tych grup a następnie uczestniczył w tak przygotowanym spotkaniu, podczas którego jego uczestnicy używali broni palnej w sposób stwarzający zagrożenie dla zdrowia i życia uczestników

spotkania a także osób postronnych, nie związanych z tymi grupami, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 165 § 1 pkt 5 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 kk.

a nadto **W. P., P. B. (1) i K. Z. (1)** o to, że:

XXX. w dniu 18 lipca 2005 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu, przy czym W. P. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXIX, pozbawili wolności A. N. w ten sposób, że przy użyciu przemocy polegającej na pobiciu tego pokrzywdzonego uprowadził go z miejsca jego ówczesnego pobytu, a następnie przetrzymywał w nieustalonym miejscu, przy czym pozbawienie wolności połączone było ze szczególnym udręczeniem polegającym na pobiciu przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci drewnianej pałki i spowodowaniu obrażeń ciała w postaci urazu uogólnionego klatki piersiowej, brzucha, głowy ze wstrząśnieniem mózgu, ran tłuczonych głowy, w tym okolicy małżowiny usznej lewej, czołowej lewej, czołowo ciemieniowej, ciemieniowej, potylicznej, podbiegnięć krwawych okolicy małżowiny usznej lewej, oka prawego, kończyn górnych i powłok jamy brzusznej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym z uwagi na siłę i intensywność zadawanych uderzeń naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 159 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, a w stosunku do W. P. o czyn z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 159 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

a nadto **P. B. (1) i K. Z. (1)** o to, że:

XXXI. w dniu 18 lipca 2005 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu, przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu w postaci drewnianego kija wziął udział w pobiciu S. W. (1), w wyniku którego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia przedramienia prawego, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała inne niż określone w art. 156 § 1 kk i trwające nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 159 kk. w zw. z art. 157 § 2 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk.

a nadto **I. S. (1) i T. S. (1)** o to, że:

XXXII. w dniu 23 czerwca 2005 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wprowadzeniu w błąd upoważnionych pracowników (...) SA Oddział w Ł. co do okoliczności związanych z rzeczywistą utratą pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) należącego do M. D. (2) i powstaniu w pojeździe szkody majątkowej, doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.900 złotych wypłaconych z tytułu zawartej w dniu 29.01.2005 roku umowy ubezpieczeniowej auto – casco,

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk.

a nadto **W. P. i A. Ś. (1)** o to, że:

XXXIII. w okresie czerwca 2005 roku w Ł. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez T. S. (1) i inne osoby udzielił im pomocy w doprowadzeniu (...) SA Oddział w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.900 złotych z tytułu zawartej w dniu 29.01.2005 roku umowy ubezpieczeniowej AC, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do okoliczności rzeczywistej utraty pojazdu marki O. (...) nr

rej. (...) i powstaniu w pojeździe szkody majątkowej, w ten sposób, że przyjęli od T. S. samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...) wraz z kluczykami i dokumentami wystawionymi na nazwisko M. D. (2) a następnie dokonali demontażu wymiennych części pojazdu, które po uprzednim ukryciu na terenie posesji w miejscowości R., przekazali T. S. (1) oraz pozostawiając karoserię w miejscu umożliwiającą jej odnalezienie i zwrot właścicielowi pojazdu, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

a nadto **I. S. (1)** o to, że:

XXXIV. w dniu 23 czerwca 2005 roku w Ł. składając zeznania, które miały służyć jako dowód w prowadzonym przez Komendę Miejską Policji w Ł. za numerem KRS II – (...) i nadzorowanym za numerem (...) przez Prokuraturę Rejonową Ł. postępowaniu karnym dotyczącym włamania i kradzieży samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) własności M. D. (2) i będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajanie prawdy, powiadomiła organ powołany do ścigania – (...) Komisariat Komendy Miejskiej Policji w Ł. o przestępstwie, którego nie popełniono oraz zeznała nieprawdę co do okoliczności związanych z utratą przedmiotowego pojazdu w dniu 22/23.06.2005 roku z parkingu przyblokowego przy ulicy (...),

to jest o czyn z art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

a nadto **T. M. vel M.** o to, że:

XXXV. w okresie od stycznia 1999 roku do października 1999 roku w Ł. działając samodzielnie a także wspólnie i w porozumieniu z J. N. (1) w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w nielegalnym obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ilości co najmniej 6.000 gram siarczanu amfetamin, którą to substancję zbyli R. K., podczas kilku przeprowadzonych transakcji, celem dalszego wprowadzenia jej do obrotu,

to jest o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk.

a nadto **J. N. (1)** o to, że:

XXXVI. w okresie od stycznia 1999 roku do października 1999 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. (1) vel M. w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w nielegalnym obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ilości co najmniej 2.000 gram siarczanu amfetamin, którą to substancję zbyli R. K., podczas kilku przeprowadzonych transakcji, celem dalszego wprowadzenia jej do obrotu,

to jest o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk.

a nadto **T. M. vel M.** o to, że

XXXVII. w okresie pomiędzy majem a sierpniem 2000 roku w Ł. nabył uzyskane za pomocą czynu zabronionego polegającego na kradzieży dokonanej uprzednio w sklepie jubilerskim przy ulicy (...) w Ł., pierścionki i inne wyroby jubilerskie o łącznej wartości 3.500 złotych, mając świadomość ich pochodzenia, czym działał na szkodę M. i G. S.,

to jest o czyn z art. 291 § 1 kk.

a nadto **T. M. vel M., T. W. i M. W. (2)** o to, że:

XXXVIII. w roku 2007 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięli udział w nielegalnym obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej i środkami odurzającymi w postaci marihuany w ten sposób, że podczas przeprowadzanej transakcji zbyli ją M. D. (3) w ilości 100 gram oraz usiłovali

zbyć w ilości co najmniej 2.000 gram marihuany, celem dalszego wprowadzenia jej do obrotu, przy czym T. M. vel M. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 i art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, a w stosunku do T. M. vel M. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 i art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk.

a nadto **T. W.** o to, że:

XXXIX. w okresie od wiosny 2007 roku do dnia 26 sierpnia 2009 roku w Z. wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 10 krzaków z których mógł otrzymać środek odurzający w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 20 gramów,

to jest o czyn 63 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii”.

XL. w dniu 26 sierpnia 2009 roku w Z. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci:

- rewolweru samodzielnego kal. 5,6 mm wytworzonego na bazie rewolweru alarmowego (...) kal. (...), produkcji polskiej bez nadanego numeru, nadającego się do wystrzeliwania pocisków od naboji scalonych bocznego zapłonu kal. 22 short z pociskami skróconymi,
- pistolet gazowy (...) model (...)kal. (...) produkcji RFN z 1991 roku bez nadanego numeru, który nadawał się do odstrzeliwania pistoletowych naboji gazowych i alarmowych kal. (...),

to jest o czyn z art. 263 § 2 kk.

a nadto **S. E.** o to, że:

XLI. w dniu 12 marca 2009 roku w miejscowości B. bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicje w postaci jednej sztuki naboju gazowego kal. 9 mm(...) niemieckiej firmy (...),

to jest o czyn z art. 263 § 2 kk.

a nadto **S. S. (1)** o to, że:

XLII. w dniu 18 lipca 2005 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w Ł., pozbawił wolności A. N. w ten sposób, że przy użyciu przemocy polegającej na pobiciu tego pokrzywdzonego uprowadził go z miejsca jego ówczesnego pobytu, a następnie przetrzymywał w nieustalonym miejscu, przy czym pozbawienie wolności połączone było ze szczególnym udręczeniem polegającym na pobiciu przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci drewnianej pałki i spowodowaniu obrażeń ciała w postaci urazu uogólnionego klatki piersiowej, brzucha, głowy ze wstrząśnieniem mózgu, ran tłuczonych głowy, w tym okolicy małżowiny usznej lewej, czołowej lewej, czołowo ciemieniowej, ciemieniowej, potylicznej, podbiegnięć krwawych okolicy małżowiny usznej lewej, oka prawego, kończyn górnych i powłok jamy brzusznej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym z uwagi na siłę i intensywność zadawanych uderzeń naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia,

to jest o czyn z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 159 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XLIII. w dniu 18 lipca 2005 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w (...), przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu w postaci drewnianego kija wziął udział w pobiciu S. W. (1) w wyniku którego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w

postaci stłuczenia przedramienia prawego, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała inne niż określone w art. 156 § 1 kk i trwające nie dłużej niż 7 dni,

to jest o czyn z art. 159 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 12 lipca 2011 roku w sprawie XVIII K 170/09 orzekł:

1) w miejsce czynu opisanego w punkcie I wyroku uznał oskarżonych F. S., W. P., J. M. oraz S. K. za winnych tego, że w okresie po 5 czerwca 1998 roku do 25 lutego 2000r. w Ł., S., B. i na terenie innych miejscowości P. wzięli udział w zorganizowanej i kierowanej przez F. S. grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw polegających w szczególności na dokonywaniu kradzieży z włamaniami i rozbojów, w tym przy użyciu niebezpiecznych narzędzi oraz broni palnej i tak:

-.

- zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym kierował F. S., do którego należało podejmowanie decyzji dotyczących popełnianych przestępstw, w czasie popełniania przestępstw posiadał broń palną, którą to zwykle przechowywał w miejscu swojego zamieszkania, do jego osoby należała także decyzja o udziale poszczególnych osób w planowanych przestępstwach;
- realizacją napadów rabunkowych oraz kradzieży z włamaniem zajmowali się F. S., W. P., J. M. i S. K.. Osoby te w różnych składach osobowych uczestniczyły w planowaniu, przygotowaniu i popełnieniu przestępstw.
- pokonaniem zabezpieczeń w pojazdach mechanicznych zajmował się J. M.. Samochody te były wykorzystywane następnie do napadów rabunkowych na pracowników poczty;

przy czym W. P. i F. S. brali udział w tej grupie w okresie czasu po 5 czerwca 1998r. do 25 lutego 2000r.,

J. M. brał udział w tej grupie w okresie po 5 czerwca 1998r do 13 grudnia 1999r.,

S. K. brał udział w tej grupie w okresie od 27 lutego 1999r. do 25 lutego 2000r.,

czym W. P., J. M. i S. K. wyczerpali dyspozycję art. 258 §2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.04.93.889) w zw. z art. 4 §1 kk a F. S. dyspozycję art. 258 §3 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.04.93.889) w zw. z art. 4 §1 kk i za to wymierzył im kary:

- a) F. S. (1) na podstawie art. 258 §3 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.04.93.889) w zw. z art. 4 §1 kk 4 (cztery) lata pozbawienia wolności;
- b) J. M. (1) i S. K. na podstawie art. 258 §2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.04.93.889) w zw. z art. 4 §1 kk po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;
- c) W. P. (1) na podstawie art. 258 §2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.04.93.889) w zw. z art. 4 §1 kk i w zw. z art. 60 §3 kk i §6 pkt 4 kk grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

2) w przypadku czynu opisanego w punkcie I wyroku w odniesieniu do oskarżonych D. K., T. M. vel M., M. S. i P. Ś. (1) uznając, iż wyżej wymienieni w okresie po 5 czerwca 1998r. do 25 lutego 2000r. w Ł., S., B. i na terenie

innych miejscowości P., działając w różnych okresach czasu wzięli udział w zorganizowanej i kierowanej przez F. S. grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, przy czym ich rola polegała na odbiorze i dalszym zbyciu przedmiotów pochodzących z popełnianych przestępstw w związku z czym działaniem swym wypełnili dyspozycję art. 258 §1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.04.93.889) w zw. z art. 4 §1 kk i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk postępowanie karne w stosunku do D. K., T. M. vel M., M. S. i P. Ś. (1) w tym zakresie umorzył;

3) w miejsce czynu opisanego w punkcie II wyroku uznał oskarżonych F. S., W. P., J. M. winnych tego, że w dniu 4 października 1998 roku we W. działając wspólnie i w porozumieniu wraz z J. S. oraz K. K. (1), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 wyroku, posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, który jeden ze sprawców przyłożył do szyi J. A. – dozorca (...) oraz bronią palną – pistoletem marki(...), zmierzali bezpośrednio do dokonania zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kasy pancерnej z pieniędzmi i biżuterią o łącznej wartości około 25.000 złotych na szkodę P. P. (1) – właściciela (...), grożąc przy tym J. A. pozbawieniem życia, a następnie używając wobec niego przemocy w postaci uderzenia kijem w klatkę piersiową i duszenia przewodem elektrycznym zarzuconym na szyję, po czym doprowadzili go do stanu bezbronności krępując mu ręce i nogi, zakładając na jego ciało opony i wstrzykując mu do organizmu atropinę, czym spowodowali u J. A. uraz klatki piersiowej w postaci złamania dwóch żeber, zatrucia atropiną, co naruszyło czynności narządu jego ciała na czas powyżej 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym wyczerpali dyspozycję art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 i w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) i J. M. (1) na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 33 §2 kk po 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

b) W. P. (1) na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 2 kk i art. 33 §2 kk rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

4) oskarżonych F. S., W. P. i J. M. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie III wyroku, z tą zmianą, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „w punkcie I nin. postanowienia” i w to miejsce przyjął sformułowanie „w punkcie 1 wyroku” oraz wyeliminował, że doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności, czym wyczerpali dyspozycję art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) i J. M. (1) na podstawie art. 280 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 64 §2 kk i art. 33 §2 kk po 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

5) w miejsce czynu opisanego w punkcie IV wyroku uznał oskarżonych F. S., W. P., J. M. za winnych tego, że w dniu 29 czerwca 1999 roku w miejscowości G. działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 wyroku, w sposób bezpośrednio zagrażający życiu polegający na zajęciu drogi oraz uderzeniu prowadzonym samochodem osobowym, w motocykl będący w ruchu i kierowany przez K. D., doprowadzając tym działaniem do zepchnięcia z drogi i upadku na ziemię pokrzywdzonej, a następnie używając wobec K. D. listonoszki Urzędu Pocztowego nr (...) paralizatora elektrycznego oraz kajdanek przykuli pokrzywdzoną do drzewa, doprowadzając ją do stanu bezbronności, i pozbawiając ją w ten sposób wolności, powodując podwichnięcia stawu mostkowo-obojczykowego lewego co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni,

po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze polskie w kwocie łącznej 3.351 złotych 12 groszy na szkodę Urzędu Pocztowego nr (...) w Ł., przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym wyczerпали dyspozycję art. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk i art. 189 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) i J. M. (1) na podstawie art. 280 §2 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 64 §2 i art. 33 §2 kk po 8 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 §2 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 2 kk i art. 33 §2 kk rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

6) w miejsce czynu opisanego w punkcie V wyroku uznał oskarżonych F. S., W. P., J. M. za winnych tego, że w okresie pomiędzy 24 sierpnia 1999r. a 29 sierpnia 1999r. w miejscowości K. R. działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 wyroku, w sposób bezpośrednio zagrażający życiu polegający na zajęciu drogi oraz uderzeniu prowadzonym samochodem osobowym marki A. (...), w rower będący w ruchu i kierowany przez B. N. (1) – listonosza Urzędu Pocztowego K. R., doprowadzając tym działaniem do zepchnięcia z drogi i upadku na ziemię pokrzywdzonego a następnie posługując się nożem zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze polskie w kwocie łącznej około 10.000 złotych, z tym, że w kwocie 9.000 złotych na szkodę Urzędu Pocztowego K. R. i 1.000 złotych na szkodę B. N. (1), przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym wyczerпали dyspozycję art. 280 § 2 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk. i w zw. z art. 65 § 1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) i J. M. (1) na podstawie art. 280 §2 kk w zw. z art. 64 §2 i art. 33 §2 kk po 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 §2 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 2 kk i art. 33 §2 kk rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

7) w miejsce czynu opisanego w punkcie VI wyroku uznał oskarżonych F. S., W. P., J. M. za winnych tego, że w dniu 10 września 1999 roku, w miejscowości N. gm. D. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 wyroku, w sposób bezpośrednio zagrażający życiu polegający na zajęciu drogi oraz uderzeniu prowadzonym samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), w motocykl marki (...) będący w ruchu i kierowany przez M. S. (3), doprowadzając tym działaniem do zepchnięcia z drogi i upadku na ziemię pokrzywdzonego, a następnie po uprzednim użyciu wobec niego przemocy fizycznej polegającej na szarpaniu za szyję, zmierzali bezpośrednio do dokonania zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 960 złotych, z tym że kwoty około 300 złotych na szkodę M. S. (3) – listonosza Urzędu Pocztowego w B., zaś pozostałą kwotę na szkodę Urzędu Pocztowego w B., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niezalezienie należącej do M. S. (3) torby z pieniędzmi, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym wyczerпали dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) i J. M. (1) na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 33 §2 kk po 8 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 2 kk i art. 33 §2 kk rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

8) w miejsce czynu opisanego w punkcie VII wyroku oskarżonych F. S., W. P. oraz S. K. uznał za winnych tego, że w dniu 22 grudnia 1999r. w P., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wraz z czwartym dotychczas nieustalonym sprawcą, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o którym mowa w punkcie 1 wyroku, po

uprzednim użyciu przemocy fizycznej wobec H. K. polegającej na popchnięciu pokrzywdzonej na wersalkę, a następnie doprowadzając ją do stanu bezbronności poprzez skrupowanie jej rąk i nóg taśmą samoprzylepną i powodując tym obrażenia w postaci podbiegnięć krwawych obejmujących nadgarstek i lewą dłoń oraz bolesność kończyn górnych i okolic obręczy barkowej, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni, zabrali w celu przywłaszczenia neseser zawierający wyroby ze złota w postaci łańcuszków, kolczyków, pierścionków o wadze nie mniejszej niż 3200 gram i wartości nie mniejszej niż 134.400 złotych oraz pieniądze w kwocie 5.000 złotych, to jest mienia o łącznej wartości 139.400 złotych na szkodę G. K. (1), przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy, a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym F. S. i W. P. wyczerpali dyspozycję art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a S. K. dyspozycję art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 § 2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 kk i art. 33 § 2 kk 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

c) S. K. na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

9) w miejsce czynu opisanego w punkcie VIII wyroku oskarżonych F. S., W. P. oraz S. K. uznał za winnych tego, że w dniu 30 stycznia 2000 roku w K., powiat B. działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w punkcie 1 wyroku, grożąc pokrzywdzonemu R. G. pozbawieniem życia oraz używając wobec niego przemocy fizycznej poprzez uderzenia niebezpiecznym narzędziem w postaci kija bejsbolowego w głowę, a także doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez związanie jego rąk i nóg taśmą klejącą oraz owinięcie go w dywan, co spowodowało obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z dwoma ranami tłuczonymi w okolicy potylicznej, wstrząśnienie mózgu, linijne otarcia naskórka na klatce piersiowej, obrzęk lewego stawu łokciowego, lewej dłoni, lewego stawu skokowego, lewej stopy które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki (...) o wartości 7.000 złotych i pieniędzy polskich w kwocie 2000 złotych tj. mienia o łącznej wartości 9.000 złotych na szkodę pokrzywdzonego R. G., przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy, a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym F. S. i W. P. wyczerpali dyspozycję art. 280 § 2 kk i z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, zaś S. K. dyspozycję art. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 § 2 kk 8 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 kk i art. 33 § 2 kk rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

c) S. K. na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 kk 8 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

10) w miejsce czynu opisanego w punkcie IX wyroku oskarżonych F. S., W. P. oraz S. K. uznał za winnych tego, że w dniu 15 lutego 2000 roku w Ł. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w punkcie 1 używając wobec A. M. (1) przemocy polegającej na kilkukrotnym uderzeniu rękoma w głowę i przewróceniu na ziemię oraz kopaniu obutymi stopami po całym ciele, a następnie krępując mu dłonie kajdankami a nogi taśmą klejącą, czym doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności, powodując tym uszkodzenia ciała w postaci stłuczenia głowy, otarcia naskórka skóry twarzy i obu dłoni stanowiące naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 5.000 złotych, dokumenty w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy na nazwisko A. M. (1), a także dowodu rejestracyjnego samochodu marki M. nr rej. (...) oraz wyroby ze złota o łącznej wartości 7.350 złotych na szkodę właściciela lombardu A. M. (1), przy czym S. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, a F. S. i W. P. czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym F. S. i W. P. wyczerпали dyspozycję art. 280 §1 kk i art. 157 §2 kk i art. 275 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk, zaś S. K. dyspozycję art. 280 §1 kk i art. 157 §2 kk i art. 275 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 §2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

c) S. K. na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 §2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

11) w miejsce czynu opisanego w punkcie X wyroku aktu oskarżenia, uznał oskarżonego D. K. (1) za winnego tego, że w miesiącu lutym 2000 roku w Ł. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru chcąc, aby F. S., W. P. i S. K. dokonali rozboju na osobie właściciela lombardu A. M. (1), udzielił im pomocy w ten sposób, że najpierw przekazał istotne informacje dotyczące właściciela lombardu, godzin jego pracy, a także bezpośrednio przed planowanym napadem dorobił klucze, umożliwiając tym wejście do pomieszczeń piwnicznych, których drzwi znajdowały się na tej samej klatce schodowej co wejście na zaplecze lombardu, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 §3 kk w zw. z art. 280 §1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 19 §1 kk w zw. z art. 280 §1 kk w zw. z art. 12 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

12) oskarżonych F. S., W. P. oraz S. K. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XI wyroku, z tą zmianą, że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie „opisanej w punkcie I nin. postanowienia” i w to miejsce przyjmuje sformułowanie „w punkcie 1 wyroku” oraz wyeliminował, że zabrali w celu przywłaszczenia nieustaloną ilość wyrobów tytoniowych, czym F. S. i W. P. wyczerпали dyspozycję art. 280 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 i w zw. z art. 65 §1 kk, zaś S. K. dyspozycję art. 280 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 §2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

c) S. K. na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk karę i art. 33 §2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

13) oskarżonych F. S., W. P. oraz S. K. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XII wyroku, z tą zmianą, że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie „opisanej w punkcie I nin. postanowienia” i w to miejsce przyjął sformułowanie „w punkcie 1 wyroku” oraz ustalił ogólną wartość skradzionego mienia na kwotę 12.573,93 złote, zaś wartość skradzionego mienia na szkodę P. K. na kwotę 11.973,93 złote, czym F. S. i W. P. wyczerpali dyspozycję art. 280 §1 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 i w zw. z art. 65 §1 kk, zaś S. K. dyspozycję art. 280 §1 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) F. S. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 §2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

c) S. K. na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 §2 kk 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

14) uznał oskarżonych F. S., W. P. i S. K. za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XIII wyroku, z tą zmianą, że ustalił, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu z czwartą ustaloną osobą, a S. K. dopuścił się popełnienia tego czynu w okresie od 27 lutego 1999r. do 25 lutego 2000r., czym wyczerpali dyspozycję art. 263 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 263 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk F. S. (1) i S. K. po 2 lata pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 263 §2 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 4 kk W. P. (1) 6 miesięcy pozbawienia wolności;

15) w miejsce czynu zarzucanego w punkcie XIV wyroku:

A. uznał oskarżonych F. S., W. P., J. M. i S. K. za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV wyroku, z tą zmianą, że:

- przyjął, że oskarżeni dopuścili się przedmiotowego czynu w okresie od 28 października 1998r. do dnia 25 lutego 2000r.,
- wyeliminował słowa „w punkcie I nin. postanowienia” i w to miejsce przyjął sformułowanie „w punkcie 1 wyroku”,
- wyeliminował zachowania wymienione w punktach XIV – 1, XIV – 15, XIV – 18, XIV – 21 wyroku,
- w zakresie punktu XIV – 6 ustalił, że przestępstwo popełnione zostało na szkodę W. L.,
- w zakresie punktu XIV – 7 ustalił, że wartość skradzionego mienia wyniosła 13.178,50 złotych,
- w zakresie punktu XIV – 19 ustalił, że wartość skradzionego mienia wyniosła 15.000 złotych, a sprawcy zabrali w celu przywłaszczenia nadto dowody osobiste K. S. i R. S. oraz paszport M. S. (4),
- w zakresie punktu XIV – 20 ustalił, że wartość skradzionego mienia wyniosła 24.380 złotych, a sprawcy zabrali w celu przywłaszczenia nadto paszporty wystawione na nazwisko D. M. (1), D. M. (2), K. M. i D. M. (3),
- w zakresie punktu XIV – 30 ustalił, że wartość skradzionego mienia wyniosła 19.854,01 złotych,
- w zakresie punktu XIV – 31 ustalił, że przestępstwo popełnione zostało również na szkodę (...) S.A.,
- w zakresie punktu XIV – 32 ustalił, że oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia również paszport wystawiony na nazwisko A. M. (2) o numerze seryjnym (...), a wartość skradzionego mienia wyniosła 32.920 złotych,

czym F. S., W. P. i J. M. wyczerpali dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 64 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk, a S. K. dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 §2 kk F. S. (1) 8 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych i J. M. (1) 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) W. P. (1) na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

c) na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 65 §1 kk S. K. 4 lata pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

B. uniewinnił oskarżonych F. S., J. M. i W. P. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV – 15;

C. uznał oskarżonych F. S., W. P. i J. M. za winnych tego, że w dniu 14 lipca 1999 roku, w P. na ul. (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w punkcie 1 wyroku, wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych, dokonali zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 7000 zł na szkodę Z. C., przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, czym wyczerpali dyspozycję art. 289 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 289 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk F. S. (1) i J. M. (1) po roku pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 289 §2 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 4 kk W. P. (1) grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

D. uznał oskarżonych F. S., W. P. i J. M. za winnych tego, że w okresie pomiędzy 14 lipca 1999r. a 17 lipca 1999r. w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w punkcie 1 wyroku, wspólnie i w porozumieniu, zażądali od Z. C. korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranego przez nich samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 7000 zł należącego do pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, czym wyczerpali dyspozycję art. 286 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 286 §1 kk w zw. z art. 286 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk F. S. (1) i J. M. (1) po roku pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 286 §1 kk w zw. z art. 286 §2 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 4 kk W. P. (1) grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

E. uznał oskarżonych F. S., W. P. i J. M. za winnych tego, że w okresie pomiędzy 14 lipca 1999r. a 17 lipca 1999r. w miejscowości S. działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w punkcie 1 wyroku, wspólnie i w porozumieniu, uszkodzili samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 7000 zł należący do Z. C., w ten sposób, że wybili wszystkie szyby, reflektory przednie i tylne, wgnietli i podziurawili karoserię, zerwali tapicerkę i uszkodzili radio samochodowe, powodując tym straty w wysokości 5.000 złotych na szkodę pokrzywdzonego, a nadto zabrali z tego samochodu w celu przywłaszczenia dwie wiertarki o nieustalonej wartości oraz dokumenty w postaci prawa jazdy pokrzywdzonego i dowodu rejestracyjnego samochodu, przy czym czynu tego dopuścili się będąc

uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, czym wyczerpali dyspozycję art. 288 §1 kk i art. 278 §1 kk i art. 275 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 288 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk F. S. (1) i J. M. (1) po roku pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 288 §1 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 4 kk W. P. (1) grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

F. uznał oskarżonych F. S., W. P. i J. M. za winnych tego, że w dniu 24 sierpnia 1999 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w punkcie 1 wyroku, wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu się do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 5.000 złotych, dokonali jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia, a następnie po wykorzystaniu go do popełnienia przestępstwa porzucili go na zwirowisku w stanie uszkodzonym oraz w takich okolicznościach, że zachodziło niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości, działając tym na szkodę właściciela A. G., przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, czym wyczerpali dyspozycję art. 289 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 289 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk F. S. (1) i J. M. (1) po roku pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 289 §2 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 4 kk W. P. (1) grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

G. uznał oskarżonego W. P. za winnego tego, że w nocy z 12 na 13 stycznia 1998 roku w Ł. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, dokonał włamania do sklepu przemysłowego w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamków w drzwiach pomieszczenia magazynowego dostał się do wnętrza a następnie zabrał w celu przywłaszczenia obuwiu damskie i męskie o łącznej wartości 806 złotych na szkodę właścicielki D. N., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach opisanych w art. 64 §1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad roku kary pozbawienia wolności, czym wyczerpał dyspozycję art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i za to na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. art. 60 §3 i §6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

16) na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązał oskarżonych F. S., J. M. oraz W. P. solidarnie do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie XIV – 7 wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. (1) kwoty 13.178,50 złotych;

17) na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązał oskarżonych F. S., J. M. oraz W. P. solidarnie do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie XIV – 28 wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. Z. kwoty 73.080 złotych;

18) na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązał oskarżonych F. S., J. M. oraz W. P. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie XIV - 2, 8, 11, 20 i 22 wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka Akcyjna Oddział w Ł. kwoty 123.570,93 złotych;

19) w miejsce czynów opisanych w punktach XV i XVI wyroku, uznał oskarżonego J. M. za winnego tego, że w dniu 24 marca 1999r. w B., działając ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w punkcie 1 wyroku, w celu użycia za autentyczne podrobił dokumenty w postaci dowodu osobistego nr (...) wystawionego na nazwisko G. K. (2) oraz dowodu rejestracyjnego nr (...) samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...), a następnie posługując się nimi podrobił umowę kupna-sprzedaży samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...) zawartą z M. P., w ten sposób, że stwierdził w niej sprzedaż przedmiotowego samochodu, która to czynność w rzeczywistości nie miała miejsca oraz własnoręcznie podpisał się

nazwiskiem sprzedającego (...), po czym tak podrobiony dokument przekazał M. P. w celu jego dalszego wykorzystania w postępowaniu rejestracyjnym pojazdu, czym wyczerpał dyspozycję art. 270 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 270 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

20) uznając, że oskarżony D. K. czynu opisanego w punkcie XVII wyroku dopuścił się w okresie od stycznia 1998r. do października 1998r., na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk postępowanie karne w stosunku do oskarżonego w tym zakresie umorzył przejmując koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa;

21) uznał oskarżonego T. M. vel M. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII wyroku, z tą zmianą, że przyjął, że oskarżony działał w okresie od listopada 1999 roku do lutego 2000 roku oraz wyeliminował z jego opisu, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I niniejszego postanowienia, a w to miejsce przyjął, że z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a nadto wyeliminował, że nabywał mienie pochodzące z przestępstw popełnianych na szkodę nieustalonych osób, czym wypełnił dyspozycję art. 291 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

22) w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w punkcie XIX wyroku, uznał go za winnego tego, że w okresie od grudnia 1998 roku do grudnia 1999 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie nabywał od F. S., W. P., S. K. i J. M., mienie o łącznej wartości co najmniej 433,44 zł pochodzące z przestępstw popełnianych na szkodę ustalonych osób i tak:

1) w miesiącu grudniu 1998 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe o wartości 433,44 złotych wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę W. L.;

2) w miesiącu marcu 1999 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe o nieustalonej wartości wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę M. W. (1);

3) w miesiącu październiku 1999 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe i wyroby alkoholowe o nieustalonej wartości wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę (...) w B.;

4) w miesiącu listopadzie 1999 roku w Ł., nabył wyroby tytoniowe i wyroby alkoholowe o nieustalonej wartości wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę Spółdzielni (...);

5) w miesiącu grudniu 1999 roku w Ł. nabył wyroby tytoniowe i wyroby alkoholowe o nieustalonej wartości wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę (...);

6) w miesiącu grudniu 1999 roku w Ł. nabył wyroby tytoniowe i wyroby alkoholowe o nieustalonej wartości wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę (...) - W. i Towarzystwa (...) Oddział w Ł.

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

23) na podstawie art. 69 §1 kk, art. 70 §2 kk i art. 73 §2 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. S. kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

24) w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu P. Ś. (1) w punkcie XX wyroku, uznał go za winnego tego, że w okresie od listopada 1998 roku do grudnia 1999 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie

nabywał od F. S., W. P., S. K. i J. M., mienie o łącznej wartości nie mniejszej niż 11.300 zł pochodzące z przestępstw popełnianych na szkodę ustalonych osób i tak:

1) w miesiącu listopadzie 1998 roku w Ł. nabył sprzęt RTV o nieustalonej wartości wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę T. S. (4) i A. C.;

2) w miesiącu lutym 1999 roku w Ł. nabył sprzęt RTV w postaci sprzętu telewizora marki (...) o wartości 5.000 zł wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę J. i R. B.;

3) w miesiącu kwietniu 1999 roku w Ł., nabył sprzęt RTV w postaci sprzętu stereofonicznego i magnetowidu o łącznej wartości 4.400 zł wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę D. K. (3);

4) w miesiącu grudniu 1999 roku w Ł., nabył sprzęt RTV w postaci wieży marki (...) oraz telewizora marki (...) o wartości 1.900 złotych, wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę E. K. (1);

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

25) na podstawie art. 69 §1 kk i art. 70 §2 kk i art. 73 §2 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. Ś. (1) kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

26) uznał oskarżonego A. O. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXI wyroku, czym wyczerpał dyspozycję art. 263 §2 k i za to na podstawie art. 263 §2 kk wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

27) na podstawie art. 69 §1 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec A. O. kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat;

28) na podstawie art. 71 §1 kk orzekł wobec oskarżonego A. O. grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

29) uznał oskarżoną A. B. (2) za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie XXII wyroku z tym uzupełnieniem, iż działała ona w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, a także, że udzielenie pomocy polegało również na przekazaniu informacji, iż osoby pilnujące mieszkania, w którym znajdował się magazyn wyrobów tytoniowych opuszczają je w dniu 24 grudnia 1998 roku oraz tą zmianą, że wartość przedmiotu kradzieży wyniosła 13.178,50 złotych, czym wyczerpała dyspozycję art. 18 §3 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 33 §2 kk i za to na podstawie art. 19 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk wymierzył jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

30) na podstawie art. 69 §1 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec A. B. (2) kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat;

31) uznał oskarżonych W. P., S. P. i J. T. za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XXIII wyroku, czym wyczerpali dyspozycję art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 33 §2 kk S. P. (1) i J. T. (1) po 2 lata pozbawienia wolności oraz grzywnę, przy czym S. P. (1) w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych, zaś J. T. (1) 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych,

b) na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk W. P. (1) 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

32) na podstawie art. 69 §1 kk, art. 70 §1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec J. T. kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora;

33) uznał oskarżonych W. P. i S. P. za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XXIV wyroku, czym wyczerpali dyspozycję art. 13 §2 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i za to wymierzył:

a) na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 33 §2 kk S. P. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

b) na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk W. P. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

34) uznał oskarżonego W. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXV wyroku z tą zmianą, że wyeliminował, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których materiał dowodowy wyłączono i odpowiadających w odrębnym postępowaniu, a w to miejsce przyjmuje, że działał wspólnie i w porozumieniu z A. Ś. (1), R. J. i M. C., czym wyczerpał dyspozycję art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i za to na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

35) uznał oskarżonych W. P. i S. P. za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XXVI wyroku z tą zmianą, że wyeliminował, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których materiał dowodowy wyłączono i odpowiadających w odrębnym postępowaniu, a w to miejsce przyjął, że działali wspólnie i w porozumieniu z A. Ś. (1) i R. J., czym wyczerpali dyspozycję art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 33 §2 kk S. P. (1) 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

b) na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk W. P. (1) 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

36) uznał oskarżonych W. P., S. P. i A. Ś. (1) za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XXVII wyroku, z tą zmianą, iż ustalił, że miejscem popełnienia przestępstwa była miejscowość R. w województwie (...), czym W. P. i S. P. (1) wyczerpali dyspozycję art. 282 kk w zw. z art. 64 §2 kk, zaś A. Ś. (1) dyspozycję art. 282 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 3 kk A. Ś. (1) 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 3 kk i art. 33 §2 kk W. P. (1) 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

c) na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 64 §2 kk i art. 33 §2 kk S. P. (1) karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

37) uznał oskarżonego W. P. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVIII wyroku i za to na podstawie art. 258 §2 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

38) uznał oskarżonego W. P. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIX wyroku, czym wyczerpał dyspozycję art. 165 §1 pkt 5 kk w zw. z art. 64 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 165 §1 pkt 5 kk w zw. z art. 60 §3 i § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

39) w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu W. P. (1), P. B. (1) i K. Z. (1) w punkcie XXX wyroku oraz oskarżonemu S. S. (1) w punkcie XLII wyroku uznał ich za winnych, tego że w dniu 18 lipca 2005 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu, przy czym W. P. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXVIII wyroku, pozbawili wolności A. N. w ten sposób, że przy użyciu przemocy polegającej na pobiciu tego pokrzywdzonego uprowadzili go z miejsca jego ówczesnego pobytu, a następnie przetrzymywali w nieustalonym miejscu, przy czym pozbawienie wolności połączone było ze szczególnym udrczeniem polegającym na pobiciu przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci drewnianego trzonka od siekiery i spowodowaniu obrażeń ciała w postaci urazu uogólnionego klatki piersiowej, brzucha, głowy ze wstrząśnieniem mózgu, ran tłuczonych głowy, w tym okolicy małżowiny usznej lewej, czołowej lewej, czołowo ciemieniowej, ciemieniowej, potylicznej, podbiegnięć krwawych okolicy małżowiny usznej lewej, oka prawego, kończyn górnych i powłok jamy brzusznej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym z uwagi na siłę i intensywność zadawanych uderzeń narazili pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym P. B. (1) i K. Z. (1) czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym S. S. (1) wyczerpał dyspozycję art. 189 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.10.7.46) w zw. z art. 4 §1 kk i art. 159 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a P. B. (1), K. Z. (1) dodatkowo również w zw. z art. 64 §2 kk, zaś W. P. dyspozycję art. 189 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.10.7.46) w zw. z art. 4 §1 kk i art. 159 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 189 §2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.10.7.46) w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk S. S. (1) 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 189 §2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.10.7.46) w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 64 §2 kk P. B. (1), K. Z. (1) po 4 lata pozbawienia wolności,

c) na podstawie art. 189 §2 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 2 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 18 lipca 2005r. w zw. z art. 4 §1 kk W. P. (1) 6 miesięcy pozbawienia wolności;

40) w miejsce czynu zarzucanego oskarżonym P. B. (1) i K. Z. (1) w punkcie XXXI wyroku oraz oskarżonemu S. S. (1) w punkcie XLIII wyroku uznał ich za winnych tego, że w dniu 18 lipca 2005r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu w postaci trzonka od siekiery wzięli udział w pobiciu S. W. (1), w wyniku którego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia przedramienia prawego, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała inne niż określone w art. 156 § 1 kk i trwające nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego P. B. (1) i K. Z. (1) dopuścili się będąc uprzednio skazanymi w warunkach opisanych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, czym S. S. (1) wypełnił dyspozycję art. 159 kk w zw. z art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk, a P. B. (1) i K. Z. (1) dodatkowo również w zw. z art. 64 §2 kk i za to wymierzył im kary:

a) na podstawie art. 159 kk w zw. z art. 11 §3 kk S. S. (1) 2 lata pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 159 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 64 §2 kk P. B. (1) i K. Z. (1) po 2 lata pozbawienia wolności;

41) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXII wyroku uznał oskarżonego T. S. (1) za winnego tego, że w dniu 23 czerwca 2005 roku w Ł. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polecił swojej żonie - I. S. (1) zgłoszenie w (...) S.A. Oddział w Ł. niezaistniałej w rzeczywistości kradzieży samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) należącego do M. D. (2), czym wprowadził w błąd upoważnionych pracowników (...) SA Oddział w Ł. co do okoliczności związanych z rzeczywistą utratą i powstaniem w pojeździe szkody majątkowej i doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.900 złotych wypłaconych z tytułu zawartej w dniu 29.01.2005 roku umowy ubezpieczeniowej auto-casco, czym wyczerpał dyspozycję art. 286 §1 kk i za to na podstawie art. 286 §1 kk i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

42) na podstawie art. 69 §1 kk, art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. S. kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat;

43) uniewinnił oskarżoną I. S. (1) od popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie XXXII wyroku;

44) uznał oskarżonych W. P. i A. Ś. (1) za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIII wyroku, czym wyczerpali dyspozycję art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to na podstawie art. 19 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 60 §3 i §6 pkt 4 kk wymierzył W. P. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a A. Ś. (1) karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

45) na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązał oskarżonych A. Ś. (1), W. P. i T. S. (1) solidarnie do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w punkcie XXXII i XXXIII wyroku poprzez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna Oddział w Ł. kwoty 16.900 złotych;

46) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXV wyroku, uznał oskarżoną I. S. (1) za winną tego, że w dniu 23 czerwca 2005 roku w Ł. składając zeznania, które miały służyć jako dowód w prowadzonym przez Komendę Miejską Policji w Ł. za numerem KRS II – (...) i nadzorowanym za numerem 2 Ds. 3668/05 przez Prokuraturę Rejonową Ł. postępowaniu karnym dotyczącym włamania i kradzieży samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) własności M. D. (2) i będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajanie prawdy, zeznała nieprawdę co do okoliczności związanych z utratą przedmiotowego pojazdu w dniu 22/23.06.2005 roku z parkingu przyblokowego przy ulicy (...), czym wyczerpała dyspozycję art. 233 §1 kk i za to na podstawie art. 233 §1 kk wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności;

47) na podstawie art. 69 §1 kk, art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec I. S. kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat;

48) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXV wyroku uznał oskarżonego T. M. vel M. za winnego tego, że okresie od nieustalonego dnia 1999r. do 24 października 1999r. w Ł. działając samodzielnie, a także wspólnie i w porozumieniu z J. N. (1) w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w nielegalnym obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ilości co najmniej 6.000 gramów siarczanu amfetaminy, którą to substancję zbył R. K., podczas kilku przeprowadzonych transakcji, celem dalszej jej odsprzedaży, czym wyczerpał dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 powołanej ustawy i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

49) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego T. M. vel M. środek karny w postaci nawiązki w kwocie 5.000 złotych na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w B., ul. (...);

50) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXVI wyroku, uznał oskarżonego J. N. za winnego tego, że w okresie od stycznia 1999 roku do 24 października 1999 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. (1) vel M. w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, uczestniczył w nielegalnym obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ilości 2.000 gramów siarczanu amfetaminy, którą to substancję przekazał R. K., podczas dwóch przeprowadzonych transakcji, celem dalszej jej odsprzedaży, czym wyczerpał dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 powołanej ustawy i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

51) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego J. N. środek karny w postaci nawiązki w kwocie 500 złotych na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w B., ul. (...);

52) oskarżonego T. M. vel M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVII wyroku z tą zmianą, że wyeliminował sformułowanie, iż oskarżony nabył inne wyroby jubilerskie oraz ustalił, że łączna wartość nabytych pierścionków była nieustalona, czym wyczerpał dyspozycję art. 291 §1 kk i za to na podstawie art. 291 §1 kk i art. 33 §2 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

53) uznał oskarżonych T. M. vel M., T. W. i M. W. (2) za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVIII wyroku z tą zmianą, że z jego opisu wyeliminował, iż przedmiotem przestępstwa była również znaczna ilość substancji psychotropowych, czym T. W. i M. W. (2) wyczerpali dyspozycję art. 13 §1 kk w zw. z art. 56 ust.3 i art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk, a T. M. vel M. dyspozycję art. 13 §1 kk w zw. z art. 56 ust.3 i art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk i art. 64 §1 kk i za to na podstawie art. 56 ust.3 powołanej ustawy w zw. z art. 11 §3 kk i art. 33 §2 kk wymierzył T. W. i M. W. (2) karę po roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości po 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 20 złotych, a T. M. vel M. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

54) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonych T. W. i M. W. (2) środek karny w postaci nawiązki w kwocie po 1.000 złotych na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w B., ul. (...);

55) oskarżonego T. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIX wyroku z tą zmianą, że ustalił, iż z uprawianych krzaków konopi innych niż włókniste oskarżony mógł otrzymać środek odurzający w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 100 gramów, czym wyczerpał dyspozycję art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ust. 3 powołanej ustawy wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

56) oskarżonego T. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XL wyroku z tą zmianą, że ustalił, że oskarżony posiadał broń palną w okresie od nieustalonego czasu do 26 sierpnia 2009r., czym wyczerpał dyspozycję art. 263 §2 kk i za to na podstawie art. 263 §2 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

57) uznał oskarżonego S. E. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XLI wyroku czynu, z tym iż ustalił, że dopuścił on się jego popełnienia od nieustalonego czasu do dnia 12 marca 2009r., czym wyczerpał dyspozycję art. 263 §2 kk i za to na podstawie art. 263 §2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

58) na podstawie art. 69 §1 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec S. E. kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat;

59) na podstawie art. 71 §1 kk orzekł wobec oskarżonego S. E. grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

60) na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec:

- a) F. S. w punktach 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15 A, 15 C, 15 D, 15 E i 15 F wyroku orzekł karę łączną 13 lat pozbawienia wolności;
- b) W. P. w punktach 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15A, 31, 33, 34, 35, 36, 39 i 44 wyroku orzekł karę łączną 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności;
- c) J. M. w punktach 1, 3, 4, 5, 6, 7, 15 A, 15 C, 15 D, 15 E, 15 F i 19 wyroku orzekł karę łączną 12 lat pozbawienia wolności;
- d) S. K. w punktach 1, 8, 9, 10, 12, 13, 14 i 15 A wyroku orzekł karę łączną 12 lat pozbawienia wolności;
- e) T. M. vel M. punktach 21, 48, 52 i 53 wyroku orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- f) S. P. w punktach 31, 33, 35 i 36 wyroku orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- g) K. Z. (1) w punktach 39 i 40 wyroku orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;
- h) P. B. w punktach 39 i 40 wyroku orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;
- i) S. S. w punktach 39 i 40 wyroku orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- j) T. W. w punktach 53, 55 i 56 wyroku orzekł karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
- 61) na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 i §2 kk w miejsce kar jednostkowych grzywny orzeczonych wobec:
- a) F. S. w punktach 3 – 10, 12, 13 i 15 A wyroku orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 360 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;
- b) W. P. w punktach 3 - 10, 12, 13, 15A, 15 C, 15 D, 15 E, 15 F, 15 G, 31, 33 - 38 wyroku orzekł karę łączną grzywny wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;
- c) J. M. w punktach 3 - 7, 15 A wyroku orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;
- d) S. K. w punktach 8 - 10, 12, 13, 15 A wyroku orzeka karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;
- e) T. M. vel M. punktach 21, 48, 52 i 53 wyroku orzeka karę łączną grzywny wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;
- f) S. P. w punktach 31, 33, 35 i 36 wyroku orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;
- 62) na podstawie art. 63 §1 kk zaliczył okres pozbawienia wolności
- na poczet kary pozbawienia wolności oskarżonym:
 - a) J. N. (1) od dnia 2 września 2009r.,
 - b) D. K. (1) od dnia 5 grudnia 2010r.,
 - c) M. W. (2) od dnia 26 sierpnia 2009r. do dnia 15 kwietnia 2010r.,
 - na poczet kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu:
 - d) W. P. (1) od dnia 11 sierpnia 2008r. do dnia 25 października 2009r.,

- e) J. M. (1) od dnia 9 marca 2009r. do dnia 15 września 2009r.,
- f) P. B. (1) od dnia 27 lipca 2010r.,
- g) K. Z. (1) od dnia 26 lutego 2009r.,
- h) S. P. (1) od dnia 26 lutego 2009r. do dnia 23 września 2010r.,
- i) T. M. vel M. od dnia 2 września 2009r.,
- j) T. W. od dnia 26 sierpnia 2009r. do dnia 15 kwietnia 2010r.,
- na poczet kary grzywny oskarżonemu:
 - k) M. S. (1) dzień 22 września 2009r.,
 - l) P. Ś. (1) dzień 26 sierpnia 2009r.,
 - m) A. O. dzień 26 sierpnia 2009r.,

przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny.

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia o kosztach obrony z urzędu oraz o zwolnieniu oskarżonych od kosztów postępowania.

Wyrok został zaskarżony apelacją prokuratora w doniesieniu do oskarżonych: D. K., M. S., P. Ś. (1), T. M. vel M., J. T. i I. S. oraz apelacjami obrońców oskarżonych: F. S., J. M., S. K., T. M. vel M., A. B. (2), S. P., J. T., K. Z. (1), P. B., I. S., T. S., J. N. i S. S., natomiast uprawomocnił się w odniesieniu do oskarżonych: W. P., A. O., A. Ś. (1), T. W., M. W. (2) i S. E..

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonych D. K. (pkt 2 wyroku), M. S. (pkt 2 i 22 wyroku), P. Ś. (1) (pkt 2 i 24 wyroku), T. M. vel M. (pkt 2 i 52 wyroku), J. T. (pkt 32 wyroku) oraz I. S. (pkt 43 i 46 wyroku) i zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności na naruszeniu art. 5 § 2 kpk i art. 167 kpk, a polegającej na nie przeprowadzeniu w pełnym zakresie postępowania dowodowego i rozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego T. M. vel M., M. S., P. Ś. (1) wątpliwości, a tym samym na oparciu się na niepełnym, a mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia materiale dowodowym, co doprowadziło do stwierdzenia, że nie jest możliwym ustalenie wartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa i przekazanych oskarżonemu, podczas gdy istniała możliwość skorzystania przez Sąd w czasie prowadzonej rozprawy z prawa do ponownego przesłuchania pokrzywdzonych na okoliczność wartości poszczególnych przedmiotów, a także powołania biegłego rzeczoznawcy w celu rozstrzygnięcia wszystkich pojawiających się wątpliwości.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający:

a) na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i polegający na uznaniu, iż logiczne i spójne wyjaśnienia W. P. opisujące sposób dokonywania napadów, rozprawiania przedmiotów pochodzących z przestępstwa, załączone do akt sprawy protokoły z wizji lokalnych przeprowadzonych w miejscach, gdzie dokonywano przestępstwa i ukrywano przedmioty pochodzące z przestępstw nie dają podstaw do uznania, że oskarżeni T. M. vel M., M. S., P. S. i D. K. nie mieli świadomości działania w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, co w konsekwencji doprowadziło do umorzenia postępowania w tym zakresie, podczas gdy właściwa ocena całokształtu materiału dowodowego, zasad doświadczenia życiowego oraz logiki wydarzeń prowadzić muszą do wniosku przeciwnego i uznania oskarżonych za winnymi czynu opisanego w art. 258 § 2 kk.

b) na bezpodstawnym przyjęciu, iż w stosunku do J. T. zachodzą wyjątkowe okoliczności uzasadniające wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem, podczas gdy w rzeczywistości okoliczności

popelnionego czynu, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowa wielokrotna karalność oskarżonego, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a także postawa oskarżonego przed i po popełnieniu przestępstwa, wskazują, iż brak jest wyjątkowych wypadków uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, które pozwalają na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec osoby, która dopuściła się czynu w warunkach określonych w art. 64 § 2 kk, a także nie istnieją argumenty przemawiające za uznaniem, że istnieje dodatnia prognoza w stosunku do oskarżonego J. T., że cele stawiane karze zostaną osiągnięte i zapobiegną jego powrotowi do przestępstwa,

c) na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów polegających na uznaniu, iż oskarżona I. S. (1) swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu z art. 233 § 1 kk, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia jej osoby od udziału w doprowadzeniu (...) S.A Oddział w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.900 złotych, podczas gdy właściwa ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego W. P., A. Ś. (1), analiza akt postępowania karnego zawierającego zgłoszenie kradzieży pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), akta postępowania odszkodowawczego prowadzonego przez (...) S.A., oraz zasady doświadczenia życiowego i następstwo zdarzeń, prowadzić muszą do wniosku przeciwnego i uznania, że I. S. (1) swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu opisanego w art. 286 § 1 kk;

Ponadto prokurator zarzucił naruszenie art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez nienależycie sporządzone uzasadnienie wydanego wyroku i nie odniesienie się do wszystkich faktów i dowodów zgromadzonych w sprawie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia i zaniechanie lub ograniczenie się do podania w jego treści ogólnikowych przesłanek, którymi kierował się Sąd, co spowodowało, iż sporządzone uzasadnienie nie spełnia wymogów formalnych wskazanych w art. 424 kpk i uniemożliwia przeprowadzenie kontroli procesów myślowych, które legły u podstaw podjętych decyzji, a w szczególności:

a) wymierzając karę pozbawienia wolności oskarżonemu J. T. (1) z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

b) stwierdzając, że w toku postępowania sądowego nie było możliwości poczynienia ustaleń w zakresie wartości przedmiotów, które pochodziły z przestępstw kradzieży lub kradzieży z włamaniem i były przekazywane oskarżonym T. M. vel M., M. S. (1), P. S..

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego F. S. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu oskarżonego F. S. za winnego popełnienia przypisanych mu w punktach 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15A, 15C, 15D, 15E i 15F zaskarżonego wyroku czynów, pomimo, że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy,

b) mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego, art. 4, 5, 7 i 410 kpk wynikającą z jednostronnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięcia nie dających usunąć się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego F.lisa S..

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego F. S. od przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. M. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5§2, 7 i 424 kpk polegającą na uznaniu, że oskarżony J. M. dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów - w wyniku błędnego oparcia wyroku na ogólnikowych i budzących wątpliwości wyjaśnieniach współoskarżonego W. P., który miał interes osobisty i procesowy w obciążaniu J. M., a którego udział

w przestępstwach popełnianych przez pomawiającego nie znajduje potwierdzenia w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego J. M. od dokonania przypisanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego S. K. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

- obrażę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności art. 4, art. 5 § 1 i 2, art. 7, art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonego S. K. konsekwentnie nie przyznającego się do przypisanych mu czynów,
- wadliwym zbiorczym ustaleniu stanu faktycznego i zbiorczej ocenie dowodów w stosunku do S. K.,
- rażąco swobodną ocenę materiału dowodowego, poprzez oparcie ustaleń o sprawstwie i winie oskarżonego na podstawie niekonsekwentnych wyjaśnień W. P., nie mających oparcia w wyjaśnieniach pozostałych współsprawców,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przypisaniu oskarżonemu S. K. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanych mu czynów przestępnych, w sytuacji, gdy zgromadzony i prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie dostarcza ku temu przekonujących i jednoznacznych podstaw.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w stosunku do S. K. poprzez uniewinnienie go od przypisanych mu czynów względnie o uchylene w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca oskarżonego T. M. vel M. zaskarżył wyrok w części w zakresie punktów 21, 48, 52, 53, 60e oraz 610 i zarzucił:

w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 21, 48 i 52 wyroku

1) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

- art. 4 i 7 w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i art. 410 kpk - poprzez:
 - a) oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego M. oraz jego obrońcy o przesłuchanie świadków E. K. (2), S. S. (3), a także o załączenie akt sprawy o sygn. IV K 440/01 zakończonej prawomocnie przed Sądem Okręgowym w Łodzi, celem wykrycia, dowodów mających istotne znaczenie przy ocenie zarzutów stawianych oskarżonemu M. i uznanie tych dowodów za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, mimo iż brak było innych środków dowodowych mogących służyć weryfikacji zeznań świadka K., które to zeznania stanowiły jedyną podstawę przypisania oskarżonemu M. czynu z pkt 48 i 52 wyroku;
- art. 4 i 7 w zw. z art. 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk - poprzez:
 - b) dowolną ocenę zeznań świadka K. i uznaniu ich za w pełni wiarygodne, podczas gdy dowód ten, jako dowód z pomówienia, na podstawie którego Sąd dokonał ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M., winien być traktowany przez Sąd niezwykle oględnie i z rozważą, w szczególności, gdy jest to jedyny dowód wskazujący na sprawstwo i winę oskarżonego w sprawie, a nie może być on uznany za wiarygodny, w sytuacji gdy nie został zweryfikowany poprzez istniejące - i sygnalizowane Sądowi przez oskarżonego środki dowodowe;
 - c) poprzez arbitralne odrzucenie konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego M. jako pozostających w sprzeczności z zeznaniami świadka K. i wyjaśnieniami oskarżonego W. P. oraz wyjaśnień oskarżonego N. jako pozostających w sprzeczności z zeznaniami świadka K., bez podania uzasadnionej podstawy takiej oceny materiału dowodowego;

d) dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego N., a także zeznań świadka K. oraz S. i uznaniu ich za niewiarygodne, jedynie przez pryzmat tego, iż osoby te mogą mieć interes w zaprzeczaniu współpracy z oskarżonym M., z uwagi na obawę surowszej odpowiedzialności w toczących się przeciwko, nim postępowaniach sądowych, a nie zastosowanie tej samej miary przy ocenie zeznań świadka K., przeciwko któremu również toczy się postępowanie sądowe i ważą się losy zastosowania wobec niego instytucji z art. 60 kk;

e) dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego W. P. w zakresie w jakim wskazywał on na nabywanie przez oskarżonego M. złota pochodzącego z kradzieży (zarzut XVIII aktu oskarżenia) i uznanie tego dowodu za wiarygodny, podczas gdy z dokładnej analizy wyjaśnień W. P. nie wynika, iż był on kiedykolwiek obecny przy przekazywaniu skradzionej biżuterii i numizmatów oskarżonemu M., a wręcz podaje, iż jego samego „praktycznie nie łączyły żadne relacje z M. (...)” /k. 5838v./, jak również, iż „nie kojarzę kradzieży złotych monet.(...) Z tego co pamiętam te monety sprzedawał M. M.” /k. 5838/, co w konsekwencji prowadzić powinno do przyjęcia, iż w zakresie zarzutów stawianych oskarżonemu M. (w zakresie czynu z pkt 21 wyroku) wyjaśnienia oskarżonego P. są jedynie dowodem pośrednim, który nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym i jako taki nie może stanowić jedynej podstawy przypisania T. M. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 kk;

a także niezależnie od powyższych zarzutów:

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na błędnym przyjęciu w pkt 21 wyroku, iż oskarżony M. uczynił sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu, w sytuacji gdy zarówno niewielka ilość zarzuconych oskarżonemu zachowań (zaledwie 3), jak też fakt prowadzenia przez niego stałej działalności gospodarczej przynoszącej mu regularny dochód stoi na przeszkodzie uzupełnienia jego zarzutu o art. 65 § 1 kk.

w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 53 wyroku

1) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

-.

- art. 4 i 7 w zw. z art. 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk - poprzez:

a) dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonych T. i M. W. (2), w zakresie w jakim Sąd ustalił, iż przedmiotem transakcji w miejscowości Z. miała być marihuana w ilości 2.000 g, w sytuacji, gdy oskarżeni konsekwentnie zaprzeczali posiadaniu takiej ilości środka odurzającego, a tym bardziej zamiarowi zbycia takiej ilości M. D., oraz bezzasadne danie wiary zeznaniom świadka D., co do tej samej okoliczności, w sytuacji gdy świadek ten nie mógł znać ani zawartości worka, w którym oskarżony M. W. miał przynieść marihuane, ani tym bardziej jego wagi, gdyż jak, sam podaje zważono w jego obecności jedynie 100 g marihuany;

b) dowolną ocenę zeznań świadka D. i uznaniu ich za wiarygodne również w zakresie, w jakim wskazywał on na istnienie długu oskarżonego M. wobec niego, który to dług miał zostać spłacony poprzez zakup marihuany u oskarżonych W., w sytuacji gdy sam świadek D. nie precyzuje, ani źródła, ani wysokości tego długu, oskarżony M. w ogóle nie potwierdza jego istnienia, a sam opis przebiegu transakcji w Z. podany przez świadka D. oraz oskarżonych W. wskazuje, iż płatnikiem za towar miał być D., a nie oskarżony M., zatem o żadnej zapłacie za dług w przedmiotowej transakcji nie mogło być mowy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, iż oskarżony M. dopuścił się przestępstwa polegającego na wzięciu udziału w nielegalnym obrocie środkiem odurzającym w postaci marihuany w ilości 100 g poprzez zbycie jej M. D. (3) oraz usiłowaniu zbycia tej osobie 2.000 g marihuany, w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika jedynie, iż oskarżony M. mógł dopuścić się co najwyżej pomocnictwa do przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii co do

100 g marihuany, zaś zamiar zbycia po stronie oskarżonego M. marihuany w pozostałej ilości 2.000 g nie został udowodniony;

a także niezależnie od powyższych zarzutów:

3)

3) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 4, 7 kpk w zw. z art. 410 i art. 424 § 2 - poprzez niewskazanie w uzasadnieniu skarżonego wyroku podstaw zastosowania w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. w pkt 53 wyroku art. 64 § 1 kk.

Podnosząc powyższe zarzutu obrońca wniósł o:

1)

- 1) uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej;
- 2) uniewinnienie oskarżonego M. od czynów przypisanych mu w pkt 21, 48, 52 i 53 wyroku;

ewentualnie

3)

3) uniewinnienie oskarżonego M. od czynów przypisanych mu w pkt 21, 48, 52 wyroku, a w zakresie czynu z pkt 53 wyroku, uznanie, iż oskarżony dopuścił się jedynie pomocnictwa do przestępstwa udziału w obrocie środkiem odurzającym w postaci marihuany w ilości 100 g i w tym zakresie wnoszę o wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia lub jej nadzwyczajne złagodzenie;

ewentualnie

4)

4) uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonej A. B. (2) zaskarżyła wyrok w zakresie zarzutu XXII w części dotyczącej kary i zarzucając jej rażącą niewspółmierność wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez wymierzenie zarówno kary pozbawienia wolności jak i warunkowego zawieszenia w dolnych granicach.

Obrońca oskarżonego S. P. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, a to art. 4, 5, 7, 410 i 424 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegająca na:

a) co do czynu z pkt XXIV (aktu oskarżenia) - pkt 31 wyroku - nienależytą ocenę wyjaśnień W. P., J. T. oraz S. P., z których w sposób jednoznaczny wynika, iż S. P. we włamaniu do domu S. E. w dniu 7 sierpnia 2004 roku w ogóle nie brał udziału, gdyż uczestniczył w uroczystościach rodzinnych, a jedynie udostępnił W. P. i J. T. klucze do swojego mieszkania celem złożenia tam ewentualnych przedmiotów pochodzących z przestępstwa;

b) co do czynu z pkt XXV (aktu oskarżenia) - pkt 33 wyroku obrazę prawa materialnego a to art. 13 par 2 k.k. w zw. z art. 279 k.k. poprzez jego niezasadne niezastosowanie w sytuacji, gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż czy ten nosi znamiona usiłowania nieudolnego;

c) co do czynu z XXVII (aktu oskarżenia) - pkt 35 wyroku - obrazę prawa materialnego a to art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 k.k. poprzez jego niezasadne zastosowanie w sytuacji, gdy z ustalonego stanu faktycznego opartego o wyjaśnienia oskarżonych wynika, w sposób jednoznaczny, nie budzący wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się co najwyżej, pomocnictwa do kradzieży z włamaniem;

d) co do czynu z pkt XXVIII (aktu oskarżenia) - pkt 36 wyroku - obrazę art. 4, 5, 7, 410, 424 k.p.k., polegającą na niezasadnej odmowie wyjaśnieniu oskarżonego P. konsekwentnie nie przyznającego się do dokonania zarzucanego mu czynu, niezasadne oparcie ustaleń faktycznych o niekonsekwentne wyjaśnienia W. P., A. Ś., a nadto niekonsekwentne zeznania A. M., które to relacje; nie wskazują na jakąkolwiek realizację po stronie S. P. znamion czynu wyczerpującego dyspozycję czynu z art. 282 k.k.

a nadto

obrazę art. 408 k.p.k., 411 k.p.k., 412 k.p.k., 410 k.p.k., a polegającą na ogłoszeniu wyroku nie później niż 120 minut od zakończenia głosów stron w sprawie, obejmującej wystąpienia, 22 oskarżonych oraz co najmniej kilkunastu obrońców, obejmującej nadto rozstrzygnięcia co do 42 czynów przestępnych zarzucanych aktem oskarżenia, co wskazuje na fikcyjność jakiegokolwiek narady sędziowskiej nad wyrokiem, a nadto wskazuje na przyjęcie apriori przez sąd orzekający rozstrzygnięć zawartych w wyroku bez uwzględnienia jakiegokolwiek analizy stanowisk obrońców oraz oskarżonych, a de facto wskazuje na tę okoliczność, iż przedmiotowy wyrok został sporządzony finalnie przed zamknięciem przewodu sądowego i narady;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przypisaniu oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy prawidłowo zgromadzony i oceniony materiał dowodowy nie daje ku temu jednoznacznych i przekonywujących podstaw, a polegający:

a) co do czynu z pkt XXIV, iż dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję czynu z art. 291 k.k.,

b) co do czynu z pkt XXV, iż dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 k.k.,

c) co do czynu z pkt XXVII, iż dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 k.k.,

d) co do czynu z pkt XXVIII polegający na niezasadnym przyjęciu, iż dopuścił się czynu z art. 282 k.k.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o:

1) uchylenie orzeczenia o karze łącznej;

2) zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na:

a) co do czynu z pkt XXIV przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 k.k. i wymierzenie kary jednostkowej w granicach dolnego ustawowego zagrożenia,

b) co do czynu z pkt XXV przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 13 § 2 w zw. z art. 297 k.k. i na podstawie art. 14 § 2 k.k. z zw. z art. 279 k.k. odstąpić od wymierzenia kary jednostkowej, ewentualnie nadzwyczajnie ją złagodzić,

c) co do czynu z pkt XXVII przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 k.k. i na podstawie art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 279 k.k. nadzwyczajnie złagodzić karę jednostkową,

d) co do czynu z pkt XXVIII zmianę wyroku poprzez uniewinnienie;

3) orzeczenie nowej kary łącznej za tak zbiegające się przestępstwa w dolnych granicach jej ustawowego zagrożenia w oparciu o zasadę absorpcji

ewentualnie

4) uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie jej do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego J. T. zaskarżył wyrok w części dot. oskarżonego i zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne i oparcie rozstrzygnięcia w zakresie dotyczącym J. T. na wyjaśnieniach oskarżonego W. P., które to wyjaśnienia zdaniem Sądu zasługują na wiarę, podczas gdy oskarżony W. P. celowo pomógł J. T. o popełnienie kradzieży z włamaniem w miejscowości B. chcąc skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., pomimo iż J. T. (1) zarzucanego mu czynu w rzeczywistości nie popełnił i wskazał na konflikt z oskarżonym z powodu którego został przez niego pomówiony, a ponadto wyjaśnienia oskarżonego P., będące dowodem z pomówienia, nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Niezależnie od zarzutu podniesionego powyżej obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność kary grzywny wymierzonej oskarżonemu w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda, podczas gdy dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe nie pozwalają na określenie wysokości stawki dziennej w wymiarze 100 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. T. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zmianę wyroku i orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary grzywny w wymiarze odpowiadającym jego możliwościom majątkowym i zarobkowym.

Obrońca oskarżonego K. Z. (1) zaskarżyła wyrok w zakresie zarzutów XXX i XXXI i zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykuły k.p.k.: 4, 5 § 1, 7, 424 § 1 p. 1 polegającą na:

- dokonaniu jednostronnej analizy i oceny dowodu z wyjaśnień współoskarżonego W. P.,
- nie rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych mającym wpływ na treść wyroku, polegającym na stwierdzeniu że:
- doszło do porwania i pobicia A. N. /zarzut XXX/ i pobicia S. W. (1) /zarzut XXXI/,
- oskarżony K. Z. (1) dopuścił się obu w/w czynów mimo poważnych wątpliwości wynikających z zebranego materiału dowodowego.

Podnosząc powyższe obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego K. Z. (1) od zarzucanych mu obu czynów, ewentualnie o uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. B. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzuciła:

I. odnośnie pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów zabronionych (w punkcie XXX wyroku):

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

- obrazę art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na wybiórczej analizie i dowolnej interpretacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś oparciu zaskarżonego rozstrzygnięcia na wybiórczo połączonych fragmentach niespójnych, wzajemnie i wewnętrznie sprzecznych wyjaśnieniach W. P. oraz zeznaniach świadków W. i B., którzy nie byli świadkami zdarzenia, a informacje o jego przebiegu znają ze słyszenia, które pozostają w sprzeczności z zeznaniami naocznego świadka J. B. (2),
- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. wskutek niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, w szczególności brak ustalenia w zakresie który z pięciu napastników zadawał ciosy A. N. podczas rzekomego jego uprowadzenia i podczas pozbawienia go wolności,
- art. 410 oraz 424 k.p.k. wskutek niedostatecznego rozważenia w kontekście oceny wiarygodności pomówienia ze strony W. P., który określił wszystkich sprawców porwania jako pochodzących z K. i podał ich pseudonimy, a jak

ustalono w toku postępowania żaden z tych pseudonimów nie był używany przez zamieszkałego w K. oskarżonego B.,

- art. 170 k.p.k. wskutek jego zastosowania i oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków I. L. i E. R. na okoliczność porwania A. N., w oparciu o fakt że osoby te nie były świadkami zdarzenia, przy jednoczesnych ustaleniach stanu faktycznego w oparciu o zeznania świadków W. i B., którzy też świadkami zdarzenia nie byli;

będący skutkiem powyższych uchybień:

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku w tej części i mający wpływ na jego treść, a polegający na mylnym przejęciu:

- że w dniu 18 lipca 2005 r. doszło do porwania A. N., który zaprzecza istnieniu takiego zdarzenia,
- że to oskarżony B. brał udział w porwaniu opisywanym przez W. P. i jest sprawcą uszkodzenia ciała A. N., w sytuacji gdy brak jest ku temu wystarczających dowodów,
- że oskarżony jest sprawcą pozbawienia wolności A. N. połączonym ze szczególnym udręczeniem w sytuacji, gdy pokrzywdzony zaprzecza istnieniu takiego zdarzenia oraz przy ustaleniu, że pobicie A. N. nastąpiło już w komisie podczas uprowadzenia;

II. odnośnie drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów zabronionych (punkt XXXI wyroku):

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

- art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegające na wybiórczej analizie i dowolnej interpretacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś oparciu zaskarżonego rozstrzygnięcia na wybiórczo połączonych fragmentach niespójnych, wzajemnie i wewnątrznie sprzecznych wyjaśnień W. P. w przedmiocie pobicia S. W. (1),
- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. wskutek niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, w szczególności brak ustalenia w zakresie który z pięciu napastników zadał cios S. W. (1) podczas szarpaniny w komisie;

czego skutkiem był

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść w tej części polegający na mylnym przyjęciu, że oskarżony B. wraz z innymi oskarżonymi dopuścił się pobicia S. W. (1), gdy ten jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego otrzymał jeden cios od nieustalonego sprawcy.

Z uwagi na powyższe obrońca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego P. B. od obu przypisanych mu czynów zabronionych,
- względnie w razie dostrzeżenia takiej potrzeby o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
- ewentualnie - w razie niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy argumentacji in principio w zakresie sprawstwa oskarżonego - o zmianę wyroku w części dotyczącej skazania za czyn przypisany w punkcie XXX - poprzez przyjęcie, iż pozbawienie wolności A. N. nie łączyło się ze szczególnym udręczeniem i w konsekwencji zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego P. B. (1) w tej części wyroku - przez przyjęcie, że jego zachowanie

wypełniło znamiona czynu z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny.

Obrońca oskarżonej I. S. zaskarżyła wyrok w pkt 46 i 47 w zakresie winy i zarzuciła:

1) „Obrazę prawa procesowego art. 410 kpk, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez nie uwzględnienie w podstawie wyroku dotyczącego tej oskarżonej całokształtu okoliczności sprawy wynikających z zeznań świadków: A. P. (3), D. D. (3), M. D. (2), z których wynikają okoliczności, że samochód w dniu poprzedzającym złożenie przez I. S. (1) zeznań w przedmiocie kradzieży samochodu, stał zaparkowany przed blokiem przy ul. (...), że oskarżona I. S. (1) była bardzo zdenerwowana faktem kradzieży samochodu i przeżywała jego kradzież, płacząc i martwiąc się, co powie jej brat M. D. (2) o tym, że samochód został skradziony, że matka D. D. (3) przekonywała oskarżoną o konieczności powiadomienia o kradzieży samochodu Policji - które to okoliczności mają istotne znaczenie dla oceny wiarygodności jej wyjaśnień oraz wyjaśnień oskarżonego T. S. w kwestii, że oskarżona składając zeznania o kradzieży samochodu była przekonana o okolicznościach kradzieży samochodu i podała je zgodnie z prawdą, jaką знаła, bez wprowadzenia ubezpieczyciela w błąd, która jest również rzeczywistą prawdą, co do okoliczności kradzieży przedmiotowego samochodu”.

2) „Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez błędne ustalenie, że dzień złożenia przez oskarżoną zeznań w przedmiocie okoliczności kradzieży samochodu nie mógł być dniem następnym po kradzieży, gdyż jak wynika z wyjaśnień oskarżonych W. P. i A. Ś. (1), zeznania nie mogły być złożone w dniu następnym po kradzieży samochodu, bowiem pomiędzy przekazaniem im samochodu wraz z dokumentami i kluczami a ponownym oddaniem kluczyków, i dokumentów minęło 3-4 dni, i że skoro oskarżona w dniu składania zeznań tj. 23.06.2005 r. dysponowała tymi przedmiotami, to tym samym nie jest prawdą, że ostatni raz widziała zaparkowany pod blokiem samochód w dniu 22.06.2005 r. (od momentu kiedy samochód zniknął z parkingu przy ul. (...) minęło 3-4 dni). Dokonując powyższych ustaleń Sąd posiłkuje się datą zatrzymania oskarżonego A. Ś. (1), mylnie ją jednak ustalając na dzień 23.06.2005 r., podczas, gdy wyżej wymieniony został zatrzymany w dniu 26.06.2005 r. - co w sposób nie budzący wątpliwości wynika z akt sprawy. Zatem zeznania oskarżonej co do faktu postoju samochodu na parkingu przed blokiem w dniu 22.06.2005 r. są prawdziwe. Nie wiadomo skąd zatem Sąd ustalił błędną datę zatrzymania oskarżonego A. Ś. (1). Oparcie na tym fakcie uznania oskarżonej za winną składania fałszywych zeznań, co do okoliczności kradzieży samochodu jest chybione. Sąd dając wiarę w całej rozciągłości wyjaśnieniom W. P. i A. Ś. (1), w tym również w zakresie tej okoliczności, nie bierze pod uwagę okoliczności w jakich doszło do złożenia pierwszych przez nich zeznań w przedmiocie okoliczności związanych z kradzieżą, motywu pomówień oskarżonego T. S. co do zlecenia kradzieży oraz faktu, że w postępowaniu przed Sądem odmówili oni składania wyjaśnień i udzielenia odpowiedzi na pytania obrońcy T. S. i I. S., co miało duże znaczenie w kwestii niemożliwości szczegółowego wyjaśnienia kwestii związanej z samą kradzieżą i pomówieniem zlecenia jej przez oskarżonego T. S. (1), rzutujących również w pewnym sensie na winę i odpowiedzialność oskarżonej I. S.”.

3) „Obrazy przepisów postępowania art. 6 kpk w zakresie prawa do obrony, oskarżonej I. S., mających wpływ na treść rozstrzygnięcia przez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o wyłączenie jej sprawy do odrębnego postępowania. Okoliczność ta oraz podniesiona w pkt 2 zarzutów, apelacji odmowa składania wyjaśnień przez oskarżonych W. P. i A. S., uniemożliwiły bowiem szczegółowe wyjaśnienie sprawy co do okoliczności kradzieży, które rzutowały na ocenę jej zachowania i w konsekwencji spowodowały błędne ustalenie faktu, że w dniu 22.06.2005 r. samochodu nie było już na parkingu przy ul. (...), stanowiącego podstawę przyjęcia, że jest ona winna, bowiem złożyła fałszywe zeznanie co do okoliczności związanej z kradzieżą samochodu, w tym właśnie zakresie”.

4) „Obrazy przepisów postępowania art. 5 § 1 i § 2 kpk, w tym naruszenia zasady „in dubio pro reo”, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez fakt uznania oskarżonej za winną złożenia fałszywych zeznań, podczas, gdy w sprawie nie ma dowodu na to, że oskarżona złożyła fałszywe zeznania, co do okoliczności kradzieży samochodu, w szczególności, gdy się zważy okoliczności wskazane w pkt 2 zarzutów apelacji. Nie ma też w sprawie innych dowodów, z których wynikałoby, że oskarżona miała inną wiedzę w przedmiocie kradzieży samochodu niż ta, którą zeznała i, że nie ma niewątpliwego dowodu na okoliczność, że w dacie 22.06.2005 r. samochodu nie było już na parkingu przy ul. (...).

Dlatego też w ocenie obrony, skazanie oskarżonej I. S. (1), oparte jest domniemaniu winy a nie jej udowodnieniu a stwierdzenia, że oskarżona I. S. (1) złożyła nieprawdziwe zeznanie, co do okoliczności kradzieży samochodu, mając świadomość ich nieprawdziwości oraz, że działała na szkodę swojego brata”.

Mając na względzie powyższe zarzuty obrońca wniosła o:

- „uniewinnienie oskarżonej I. S. od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego w pkt 46 zaskarżonego wyroku, ewentualnie o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, z zaleceniem wyłączenia rozpoznania sprawy tej oskarżonej do odrębnego postępowania, co pozwoli oskarżonej realizować prawo do obrony, przez zmianę roli procesowej oskarżonych W. P. i A. Ś. (1) oraz T. S., z oskarżonych na świadków, doprowadzi do przesłuchania W. P. i A. Ś. (1) na okoliczności mające wpływ na wynik tego postępowania i wpłynie na ocenę wiarygodności tych dwóch oskarżonych oraz pozwoli na właściwą ocenę zeznań T. S. w zakresie dotyczącym wiedzy oskarżonej I. S. (1) co do okoliczności związanych z kradzieżą samochodu”.

Obrońca oskarżonego T. S. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonego, tj. w pkt 41, 42 i 45 w zakresie winy i zarzuciła:

1) „Obrazę prawa procesowego art. 410 kpk, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez nie uwzględnienie w podstawie wyroku dotyczącego tego oskarżonego całokształtu okoliczności sprawy wynikających z zeznań świadków: D. M. (4), J. K. (2), M. D. (2), D. D. (3), J. S., A. P. (3), z których wynika, że małż. S. byli przejęci faktem kradzieży samochodu, że działanie sprawców kradzieży samochodu było skierowane na zdewastowanie go a nie odzyskanie części na sprzedaż, brak interesu oskarżonego T. S. do współdziałania w kradzieży samochodu, nie uzyskanie przez T. S. (1) korzyści majątkowej z kradzieży samochodu, że do oskarżonego W. P. zadzwonił oskarżony T. S. (1) a nie J. S., z prośbą o pomoc w odzyskaniu, samochodu - które to okoliczności w sposób istotny rzutowały na ocenę materiału dowodowego i treść rozstrzygnięcia w sprawie winy oskarżonego T. S.”.

2) „Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez błędne ustalenie, że:

Kradzież samochodu M. D. (2) miała charakter fikcyjny, że pomógł w tym oskarżony T. S. (1), że nie było konfliktu pomiędzy oskarżonym W. P. (1) i J. S., że od początku T. S. (1) i jego ojciec, wiedzieli kto dokonał kradzieży samochodu, stąd kontakt z oskarżonym W. P. (1), że kluczowym dowodem pomocnictwa oskarżonego T. S. w zakresie tego czynu, jest fakt zgodnego podania przez obu wyżej wskazanych oskarżonych, miejsca, w którym doszło do przekazania samochodu z kluczykami i dokumentacji do niego, jak również miejsca, gdzie samochód został rozebrany, że oskarżony T. S. (1) współdziałał przy kradzieży, bowiem został rozpoznany przez oskarżonego. Tymczasem, kradzież samochodu miała charakter rzeczywisty, nie brał w niej udziału i nie pomógł w niej oskarżony T. S. (1). Jeżeli nawet kradzieży samochodu dokonali oskarżeni W. P. i A. Ś. (1), to zrobili to bez wiedzy i udziału oskarżonego T. S.. Oskarżony W. P. miał motyw takiego działania, bowiem był w faktycznym konflikcie z ojcem oskarżonego T. S., J. S.. Znał też z widzenia oskarżonego T. S. (1), bowiem przychodzili do pracy J. S. w charakterze klienta. Okoliczność, że skradziony samochód nie należał do J. S., nie świadczy o tym, że nie mógł on stanowić przedmiotu zemsty, zwłaszcza, gdy się zważy, że samochód ten stał pod blokiem, w którym mieszkała rodzina S., i że nieraz jeździła nim. Nie można też wykluczyć, że oskarżeni W. P. i A. Ś. (1) wiedzieli, że jest to samochód M. D. (2), oddany pod pieczęć S. i postanowili wykorzystać ten fakt dla realizacji zemsty. Zresztą oskarżony W. P. sam twierdził, że miał wiedzę do kogo należał skradziony samochód, wskazując na oskarżonego T. S. (1). To, że oskarżony T. S. (1) zadzwonił do W. P. w sprawie odzyskania skradzionego samochodu nie może dziwić, gdy się zważy, że rozmowę przeprowadził oskarżony T. S. (1) a nie J. S., oraz że osoba oskarżonego W. P., mogła doprowadzić do odzyskania samochodu. Jednakże wbrew ocenie Sądu, rozmowa ta nie może świadczyć o tym, że oskarżony T. S. (1) wiedział, że samochód skradł oskarżony W. P.. Na przyjęcie ustaleń dokonanych przez Sąd nie ma żadnych dowodów a ocena dowodów nie wyklucza wersji oskarżonego T. S. i jego ojca J. S.. Nie można też wykluczyć, iż telefon oskarżonego T. S. do oskarżonego W. P., wykonany w

celu uzyskania pomocy w odzyskaniu samochodu, wykorzystany został przez oskarżonych do zemsty na J. S. w tym postępowaniu. Rzekoma kluczowa, zdaniem Sądu, okoliczność świadcząca bezspornie o pomocnictwie oskarżonego T., S. w kradzieży samochodu tj. wskazanie przez oskarżonych W. P. i A. Ś. (1), miejsca przekazania samochodu i miejsca jego rozebrania, nie świadczy jeszcze o udziale w kradzieży oskarżonego T. S.. W sprawie nie można wykluczyć, że faktycznie kradzieży samochodu dokonali obaj wskazani wyżej oskarżeni ale jeżeli tak było, to dokonali tego bez udziału oskarżonego T. S. oraz, że telefon oskarżonego T. S. w sprawie odzyskania samochodu wykorzystany został do zemsty. Powszechnie wiadomo, że zemsta nie musi się Realizować pomiędzy bezpośrednimi stronami ale może dotyczyć członków rodziny osoby, na której ma być dokonana. Poza pomówieniami mało wiarygodnych oskarżonych, W. P. i A. Ś. (1), nie ma innych dowodów rzekomego współdziałania z nimi oskarżonego T. S. w kradzieży samochodu i działania w celu, uzyskania korzyści majątkowej. Usprawiedliwienie oskarżonego A. Ś. (1) w zakresie faktu nie rozpoznania T. S., jako osoby przekazującej samochód i kluczyki, nie może stanowić dowodu udziału w tej czynności oskarżonego T. S., zwłaszcza, gdy się zważy, że ten oskarżony nie potrafił wyjaśnić, dlaczego nie rozpoznał T. S.. Nie bez znaczenia w sprawie jest okoliczność, że oskarżeni W. P. i A. Ś. (1), nie po raz pierwszy dokonywali kradzieży samochodów z chęci uzyskania korzyści majątkowej. W związku z powyższym powstaje, pytanie, jaki mieli cel, by dokonać kradzieży przedmiotowego samochodu na zlecenia oskarżonego T. S., skoro jak twierdzą, uzyskali znikomą korzyść materialną (kilkaset złotych). Działając bez zlecenia uzyskaliby o wiele większą korzyść materialną. Wbrew tezie Sądu, nie można uznać za niewiarygodne zeznań niezainteresowanych a tym samym obiektywnych w sprawie świadków, D. M. (4) i J. K. (2), według których, samochód był zdewastowany w sposób mogący świadczyć o zemście. Świadkowie ci zeznali, że mimo, iż trudnią się zawodowo naprawą pojazdów i od czasu naprawy skradzionego pojazdu minął znaczny czas, to właśnie nietypowa dewastacja tego samochodu, spowodowała, że do dzisiaj pamiętają jego stan. Także wbrew ocenie Sądu, skierowanie do Sądu pisma przez świadka D. M. (4), z wnioskiem o przesłuchanie go, gdyż wcześniej zeznając nie mógł od razu przypomnieć sobie pewnych okoliczności, nie może świadczyć o braku jego wiarygodności. Wręcz przeciwnie, świadczy to o tym, że świadek zeznając nie był pouczony, zaś rola świadka i odpowiedzialność za treść zeznań, nakazywała mu skierowanie do Sądu pisma. Wbrew ustaleniom Sądu, oskarżony T. S. (1), nie miał żadnego motywu materialnego w zleceniu dewastacji skradzionego samochodu, bowiem należy mieć na względzie, że rozliczenie szkody całkowitej, polega na wypłacie odszkodowania, pomniejszonego o wartość odzysku, i że taki sposób rozliczenia szkody przynosi zawsze stratę a nie korzyść, i że z tej kradzieży samochodu, ani oskarżony T. S. (1), ani jego właściciel M. D. (2), nie odnieśli korzyści. Procedura likwidacji szkody całkowitej wyłącza możliwość naprawy pojazdu z rozliczeniem bezgotówkowym w zakładzie naprawczym. Sąd dając wiarę w całej rozciągłości wyjaśnieniom W. P. i A. Ś. (1) w zakresie okoliczności mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie oskarżonego T. S., dokonał błędnej oceny materiału dowodowego i błędnych ustaleń, niezgodnych z zasadami doświadczenia życiowego, i logicznego rozumowania, by móc w ten sposób uznać oskarżonego T. S. (1) za winnego czynu opisanego w pkt 41 zaskarżonego wyroku.

Dokonując takiej oceny materiału dowodowego, prowadzącej do błędów w ustaleniach faktycznych, Sąd nie wziął pod uwagę, dlaczego oskarżeni W. P. i A. Ś. (1) przed Sądem odmówili składania wyjaśnień i udzielenia odpowiedzi na pytania obrońcy T. S., i I. S., co miało istotne znaczenie w kwestii niemożliwości szczegółowego wyjaśnienia kwestii związanej z samą kradzieżą i pomówieniem, zlecenia jej rzekomo przez oskarżonego T. S. (1)”.

3) „Obrazy przepisów postępowania art. 6 kpk w zakresie prawa do obrony oskarżonego T. S., mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o wyłączenie jego sprawy do odrębnego postępowania. Okoliczność ta oraz podniesiona w pkt 2 zarzutów apelacji, odmowa składania wyjaśnień przez oskarżonych W. P. i A. Ś. (1), i udzielenia odpowiedzi na pytania obrońcy oskarżonego T. S., uniemożliwiły bowiem szczegółowe wyjaśnienie sprawy, co do okoliczności kradzieży, rzekomego w niej udziału oskarżonego T. S., które rzutowały na ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji spowodowały błędne ustalenie faktów w tej sprawie, wskazanych w pkt 2 zarzutów apelacji, doprowadzając do bezpodstawnego, i niezgodnego z prawdą przyjęcia winy tego oskarżonego”.

4) „Obrazy przepisów postępowania art. 5 § 1 i § 2 kpk, w tym naruszenia zasady „in dubio pro reo”, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez fakt uznania oskarżonego za winnego tego, że w dniu 23.06.2005 r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polecił swojej żonie I. S. (1) zgłoszenie do (...) nie zaistniałej kradzieży samochodu, czym

wprowadził w błąd pracowników (...) co do okoliczności związanych z rzeczywistą utartą samochodem i powstaniem szkody, i doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.900 zł, podczas, gdy w sprawie nie ma niewątpliwych dowodów na to, że oskarżony tak się zachował, co najwyżej mogą być przypuszczenia nie mające nic wspólnego z udowodnieniem, winy, i tym samym nie mogą prowadzić do skazania”.

Mając na względzie powyższe obrońca wniosła o:

-.

- „uniewinnienie oskarżonego T. S. od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego w pkt 41 zaskarżonego wyroku, ewentualnie o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, z zaleceniem wyłączenia rozpoznania sprawy tego oskarżonego do odrębnego postępowania, co pozwoli oskarżonemu realizować prawo do obrony, przez zmianę roli procesowej oskarżonych W. P. i A. Ś. (1), z oskarżonych na świadków, doprowadzi do przesłuchania W. P. i A. Ś. (1), na okoliczności mające wpływ na wynik tego postępowania i wpłynie na ocenę wiarygodności tych dwóch oskarżonych oraz powoli na właściwą ocenę wyjaśnień T. S. i I. S. (1), w zakresie dotyczącym okoliczności związanych z kradzieżą samochodu”.

Obrońca oskarżonego J. N. zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego:

- art. 2 par. 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 par. 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie spójnych logicznych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu w punkcie XXXVI aktu oskarżenia czynu, a zwłaszcza oparcia rozstrzygnięcia w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku na jedynym dowodzie tj.: zeznaniach A. K. (4) i pominięciu zeznań R. K. oraz wyjaśnień współoskarżonego T. M. vel M. składanych w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie, w których stanowczo zaprzeczali aby J. N. (1) brał udział w inkryminowanym w punkcie XXXVI aktu oskarżenia czynie,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony był pracownikiem lombardu prowadzonego przez oskarżonego T. M. vel M. i brał udział w dokonaniu przypisanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego a zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego, współoskarżonego T. M. vel M., jak również treść zeznań R. K. i złożonego do akt sprawy świadectwa pracy oskarżonego N. wskazują, że w okresie objętym zarzutem J. N. (1) nie był pracownikiem lombardu, wobec czego nie popełnił zarzucanego mu czynu w okolicznościach opisanych przez świadka A. K..

Ponadto z ostrożności procesowej obrońca podniosła zarzut rażącej niewspółmierności kary wyrażający się wymierzeniem J. N. (1) kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, którego ewentualna rola w inkryminowanym czynie, przy przyjęciu sprawstwa - była podrzędna i wobec którego wymierzenie kary w takim rozmiarze przekraczałoby stopień winy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu w wyroku czynu, a alternatywnie o znaczne złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności i wymierzenie jej w granicach dolnego ustawowego zagrożenia z równoczesnym zawieszeniem jej wykonania nawet na maksymalny okres próby

ewentualnie

- o uchylenie wyroku przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. S. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1) Obrazę przepisów postępowania, a mianowicie: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 i § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na:

a) bezpodstawnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. S. kwestionującego swoje sprawstwo, jak i winę pomimo braku w pełni wiarygodnych dowodów przeciwnych podważających negowanie przez oskarżonego faktu dopuszczenia się czynów wyczerpujących znamiona przestępstw przeciwko wolności oraz zdrowiu,

b) przyjęciu ustaleń całkowicie dowolnych - z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów - w zakresie winy oskarżonego S. S. nie znajdujących odzwierciedlenia w materiale dowodowym ujawnionym podczas rozprawy głównej a opartych jedynie na niepotwierdzonych domniemaniach faktycznych i hipotezach Sądu Okręgowego, aczkolwiek poprawnych logicznie, ale nie opartych na wiarygodnych dowodach (bezpośrednich, czy to poszlakowych) wobec ich braku w tym zakresie,

c) bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego S. S. o przesłuchanie w charakterze świadków funkcjonariuszy policji na okoliczność wskazania, iż nie posługiwał się on nigdy pseudonimem (...) oraz świadka ze słyszenia W. W. (3) na okoliczność depozycji składanych mu przez A. N. czyli na okoliczności immanentnie związane z jego alibi, z powołaniem się na argument, iż dotychczas przeprowadzone dowody są wystarczające do skazania oskarżonego,

d) naruszeniu zasady in dubio pro reo nakazującej rozstrzygać na korzyść oskarżonego wszystkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych, które powinny być dokonywane zgodnie z rzeczywistością przy uwzględnieniu wszystkich, dowodów przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego ocenianych w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu,

e) braku wskazania w uzasadnieniu wyroku skazującego przyczyn, dla których sąd uznał, że oskarżony nie zasługuje na dobrodziejstwo probacji z art. 69 § 1 k.k. i zastosował bezwzględną karę pozbawienia wolności, która wszakże powinna być ultima ratio a jej wymierzenie powinno być poprzedzone rozważaniami ujętymi w uzasadnieniu ze wskazaniem przyczyn nie orzeczenia warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (na co wskazuje treść art. 58 § 1 k.k.).

2) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia będący następstwem wskazanych powyżej uchybień w sferze procedowania, w szczególności przekroczenia przez Sąd Okręgowy granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji:

a) niesłuszne skazanie S. S. za udział w porwaniu i pozbawieniu wolności A. N., który neguje fakt popełnienia na jego szkodę przestępstwa przeciwko wolności, co obligowało Sąd a quo do rozważenia wystąpienia w realiach stanu faktycznego badanej sprawy kontratypu pozakodeksowego zgody dysponenta dobrem (zgody pokrzywdzonego) na pozbawienie go wolności oraz naruszenie innych dóbr osobistych,

b) niesłuszne przyjęcie kwalifikowanej postaci udziału w pobiciu S. W. (1) z użyciem niebezpiecznego przedmiotu w postaci trzonka od siekiery w sytuacji gdy nie może on pretendować do miana takiego przedmiotu a nadto z opisu czynu nie wynika, aby przedmiotu tego używał oskarżony co wszakże jest warunkiem sine qua non przypisania sprawy przestępstwa pobicia surowszej kwalifikacji z art. 159 k.k.

3) Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu S. S. (1) bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy i to zarówno w związku z błędną subsumpcją czynu z pkt 40 tenoru wyroku, jak i wskutek niedostatecznego uwzględnienia zasad wymiaru kary wskazanych w art. 53 k.k. i art. 58 § 1 k.k., w szczególności nadrzędnej dyrektywy, aby dolegliwość kary, nie przekraczała stopnia winy a także nie orzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu w pkt 39 i 40 sentencji czynów zabronionych;

alternatywnie o:

2) zmianę wyroku poprzez złagodzenie wymierzonych kar do 2 lat pozbawienia wolności i warunkowego zawieszenia jej wykonania na 5-letni okres próby;

bądź też o:

3) uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego S. S. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto w aktach sprawy znajdują się pisma oskarżonych:

-.

- J. M. – zatytułowane „Apelacja” (k. 6742-6748v.),
- F. S. – zatytułowane „Apelacja” (k. 6773-6773v.),
- T. M. vel M. – zatytułowane „Apelacja” (k. 6845-6845v. oraz dwa zatytułowane (...)) (k. 7249-7249v. i (...)-7251v.),
- S. K. – zatytułowane „Apelacja” (k. 6866-6866v.),
- J. N. – zatytułowane „Apelacja” (k. 7257-7257v.).

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 28 maja 2013 roku postępowanie przeciwko A. B. (2) oraz K. Z. (1) wyłączono do odrębnego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 czerwca

3. zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w miejsce czynu opisanego w pkt XXIII i przypisanego w pkt 31 wyroku uznano oskarżonego S. P. za winnego czynu wypełniającego dyspozycję art. 291 §1 kk w związku z art. 64 §2 kk, a polegającego na udostępnieniu kluczy do własnego mieszkania i przyjęciu mienia pochodzącego z przestępstwa popełnionego w dniu 7 sierpnia 2004 roku na szkodę W. F. (1) przez oskarżonych W. P. i J. T.;

4. utrzymano zaskarżony wyrok w pozostałej części w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych F. S., J. M., J. T., P. B., I. S., T. S., J. N., S. S. oraz prokuratora za oczywiście bezzasadne.

Rozstrzygnięto o kosztach obrony z urzędu. Zwolniono oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia złożyli: prokurator - w odniesieniu do oskarżonych D. K., T. M. vel. M., M. S., I. S., P. Ś. i J. T. oraz obrońcy oskarżonych P. B., I. S. oraz T. S.. Ponadto wnioski złożyli sami oskarżeni J. M., S. S., J. N. i F. S.. Takiego wniosku nie złożył obrońca oskarżonego J. T..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje co do większości stawianych zarzutów okazały się niezasadne. Część nosiła charakter oczywistej bezzasadności. Merytorycznego ustosunkowania się wymagały jedynie apelacje obrońców oskarżonych S. P., T. M. vel. M. oraz J. K..

W stosunku do oskarżonego S. P. wynikało to nie tylko z konieczności częściowego jej uwzględnienia i wydania rozstrzygnięcia reformatoryjnego, ale także z faktu, iż podnoszony w niej zarzut naruszenia przepisów procedury, dotyczący obrazy art. art. 408 kpk, 411 kpk, 412 kpk i 410 kpk, oceniany w płaszczyźnie art. 439 pkt 6 kpk,

w postępowaniu odwoławczym, w trybie art. 440 kpk, popierany był przez obrońców pozostałych oskarżonych i poświęcone mu były znaczne części ich ustnych wystąpień, w trakcie rozprawy apelacyjnej.

Niezależnie jednak od powyższego z uwagi na złożone wnioski o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia Sąd Apelacyjny ustosunkuje się w pierwszej kolejności do apelacji prokuratora, a następnie do apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych.

Ponieważ część zarzutów, zwłaszcza dotyczących prawa procesowego, powtarza się we wszystkich wywiedzionych środkach odwoławczych na wstępie przypomnieć należy, iż w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, któremu dał on wielokrotnie wyraz w szeregu orzeczeń, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (jedno z ostatnich orzeczeń, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III KK 298/12, LEX 1232292).

Wydane rozstrzygnięcie ocenione w płaszczyźnie wyżej wskazanych przesłanek wskazuje, iż powyższe reguły nie zostały naruszone. Pisemne motywy zaskarżonego rozstrzygnięcia, ocenione w kontekście materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wskazują iż każde ustalenie sądu pierwszej instancji znajduje potwierdzenie w przywołanym materiale dowodowym. Dowody te ocenione zostały z uwzględnieniem przytoczonych wyżej zasad i brak jest dostatecznych podstaw do kwestionowania wyrażonych ocen.

Przechodząc do apelacji prokuratora. W zakresie zarzutu sformułowanego w pkt II, a odnoszącego się do rozstrzygnięć dotyczących oskarżonego T. M. vel. M., M. S. i P. Ś. (1) i ustaleń oraz ocen Sądu Okręgowego związanych z przypisanymi wartościami przedmiotów pochodzących z przestępstwa i przekazanych oskarżonemu, z sugestiami dotyczącymi ponownego przesłuchania pokrzywdzonych i powołaniem biegłego w celu ustalenia wartości tych przedmiotów, to niezasadność tego zarzutu wynika z dwóch okoliczności. Pierwszej, związanej z ustaleniami faktycznymi. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w każdym z tych wypadków sąd ustalił wartość przedmiotu przestępstwa, w zakresie związanym z ustaleniami dotyczącymi przypisanych przestępstw zaboru rzeczy, będących później przedmiotem przestępstw paserstwa przypisanych oskarżonemu M. S. (1) w pkt 22, P. Ś. (1) w pkt 27 oraz T. M. vel. M. w pkt 52 wyroku. Ponadto Sąd Okręgowy ustalając wartość przedmiotu przestępstw posłużył się pojęciami „co najmniej” (oskarżony M. S.), „nie mniejszej” (oskarżony P. Ś.). Jedynie w wypadku T. M. vel. M., brak jest podania takiej wartości, ale jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, iż był on nabywcą 17 sztuk, spośród ogółem skradzionych 22 złotych pierścionków, których wartość wyniosła 3.500 złotych to także w tym zakresie nie nastąpiła sytuacja, do której odwołuje się w swojej apelacji skarżący.

Wartość przedmiotu przestępstwa ma istotne znaczenie w procesie karnym. Tym niemniej w odróżnieniu od prawa cywilnego, w procesie karnym najistotniejsze jest takie ustalenie wartości przedmiotu przestępstwa, aby można dokonać prawidłowej oceny prawno-karnej czynów zarzucanych, a następnie przypisanych oskarżonemu. Jest to szczególnie istotne w wypadku tzw. czynów przepołowionych czy form uprzywilejowanych lub kwalifikowanych, wobec typu przestępstwa podstawowego. Na gruncie przedmiotowej sprawy jednakże żadna z tych okoliczności nie wystąpiła i w każdym z przywołanych przez prokuratora przypadków uznać należy, iż dokonano prawidłowej kwalifikacji przypisanych oskarżonemu czynów. To jest druga i najistotniejsza okoliczność, niedostrzeżona przez skarżącego i powodująca nieuwzględnienie stawianego przez niego zarzutu.

Odnosnie zarzutu sformułowanego w pkt IIIa apelacji prokuratora, to także był on bezzasadny.

Podzielić można stanowisko oskarżyciela, iż na etapie postępowania przygotowawczego i formułowania zarzutu aktu oskarżenia można było ocenić, iż istnieją podstawy dowodowe aby T. M. vel. M., M. S. (1) i P. Ś. (1) postawić zarzut świadomego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, o której mowa w art. 258 §2 kk. Tych źródeł dowodowych skarżący upatruje w wyjaśnieniach W. P., które składał on w postępowaniu przygotowawczym. Pomija natomiast najistotniejszy etap postępowania dowodowego, jakim jest rozprawa sądowa.

Na tym etapie, składając wyjaśnienia, W. P. nie podał żadnej okoliczności mogącej umożliwić takie ustalenie i ocenę. Przede wszystkim brak jest podstaw do ustalenia aby oskarżeni posługiwali się bronią palną, czego skarżący zresztą nie kwestionuje. Co do ich świadomości, że pozostali członkowie grupy, przy popełnianiu przestępstw taką bronią się posługiwali, to na rozprawie W. P. nie potwierdził tej okoliczności w sposób kategoriyczny. Także z innych okoliczności i dowodów takie ustalenia, ewentualnie potwierdzające te niejednoznaczne twierdzenia W. P., nie wynikają. W tej sytuacji należy w pełni zaakceptować stanowisko sądu I instancji zawarte na k. 149-150 uzasadnienia, tym bardziej iż skarżący, uzasadniając ten zarzut, nie odniósł się bezpośrednio do wyrażonych ocen lecz, przywołując wyjaśnienia W. P. z postępowania przygotowawczego, przedstawił szeroko prawidłowe rozważania (wraz z przytoczonym orzecznictwem) dotyczące zorganizowanych grup przestępczych oraz elementów niezbędnych do przyjęcia ich kwalifikowanego, zbrojnego charakteru. Taki sposób skonstruowania środka odwoławczego wskazuje na jego polemiczny, a więc nie podlegający uwzględnieniu charakter. Brak jednoznacznych dowodów odnoszących się do świadomości oskarżonych co do tej okoliczności, powoduje także, iż wnioski apelującego mają charakter, niedopuszczalnych na gruncie procedury, domniemań o charakterze faktycznym.

Tak więc i w tym zakresie apelacja nie podlegała uwzględnieniu.

Podobnie należy ocenić zarzut z pkt IIIc odnoszący się do oskarżonej I. S. (1). W tym wypadku oskarżyciel kwestionuje uniewinnienie oskarżonej od udziału w doprowadzeniu (...) S.A. Oddział w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i uznanie, że swoim zachowaniem wypełniła ona jedynie znamiona czynu z art. 233 §1 kk. W przedstawionej na użytek uzasadnienia tego zarzutu argumentacji, sam skarżący w istocie nie kwestionuje ustaleń Sądu Okręgowego, co do przebiegu samego zdarzenia. Przyznaje także, iż brak jest podstaw dowodowych do odmiennych ustaleń (k. 10-11 uzasadnienia apelacji).

O tym, że oskarżona miała świadomość, że przedmiotowy samochód nie został skradziony lecz został przez jej męża celowo dostarczony oskarżonemu A. Ś. i W. P., nie świadczą bowiem ani wyjaśnienia oskarżonych małżonków S., ani wyjaśnienia A. Ś. i W. P.. Nie jest kwestionowane także ustalenie, iż I. S. nie brała czynnego udziału w przekazywaniu samochodu. Brak dowodów w tym zakresie skarżący zastąpić chce, jak sam pisze w wywiedzionym środku odwoławczym, „logicznym ciągiem rozumowania, który prowadzić musi do jedyne wniosku, iż nie ma alternatywnego powodu, którym mogła kierować się oskarżona I. S. (1) składając fałszywe zeznania”. Nie dostrzega więc, że także i w tym zakresie brak dowodu zastąpić chce niedopuszczalnym, na gruncie procedury karnej, domniemaniem faktycznym. Ponadto nie można nie dostrzec, iż skarżący w uzasadnieniu apelacji dokonuje własnych ustaleń i ocen nie wykazując, które z ocen przytoczonych przez Sąd Okręgowy, na kartach 193-195 uzasadnienia, mają charakter dowolny, przekraczający granice zakreślone treścią art. 7 kpk. Ponadto, wbrew twierdzeniom autora apelacji, sąd meriti wskazuje, iż możliwe są inne niż przestępcze motywy postępowania oskarżonej.

Mając więc na uwadze powyższe, a także i to, że co do obu przestępstw wymagane jest ustalenie zamiaru bezpośredniego, zaś w odniesieniu do przestępstwa z art. 286 §1 kk zamiaru bezpośredniego kierunkowego, zasadnie uznano, iż pozostały wątpliwości w rozumieniu art. 5 §2 kpk i w oparciu o tę regułę, wobec braku dostatecznych dowodów uniemożliwiających skazanie oskarżonej za czyny wypełniające dyspozycję art. 238 kk i art. 286 §1 kk, w tej części ją uniewinniono oraz skorygowano opis czynu i kwalifikację przestępstwa przypisanego.

Z powyższych przyczyn także i ten zarzut apelacyjny nie mógł więc zostać uwzględniony.

Kolejny zarzut apelacji (pkt IIIb) dotyczył bezpodstawnego zastosowania wobec oskarżonego J. T. warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Podstawą tego zarzutu była względna przyczyna odwoławcza określona w art. 438 pkt 3 kpk, a ponadto odniósł się do tej decyzji zarzut określony w pkt IVb apelacji. W odróżnieniu od pozostałych zarzutów w tym wypadku stwierdzić należy, iż argumenty podnoszone przez oskarżyciela o tyle są uzasadnione, iż istotnie w zakresie tego rozstrzygnięcia brak jest odniesienia się do niego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Całkowicie należy także zgodzić się z wywodami prokuratora w zakresie w jakim, odwołując się do orzecznictwa, dokonuje analizy sytuacji, w których można wobec oskarżonych stosować wyjątkową regułę, o której jest mowa w art. 69 §3 kk.

Tym niemniej uznać należało, w ocenie sądu odwoławczego, iż wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie mieści się w granicach decyzji sądowych co do wymiaru kary sprawiedliwej. Ponadto danie szansy oskarżonemu, a zarazem możliwość postawienia wobec niego dodatkowej prognozy, nawet w warunkach określonych w art. 69 §3 kk, wynika z okoliczności związanych z ustaleniami poczynionymi w przedmiotowej sprawie. Przede wszystkim temu oskarżonemu przypisano udział w jednym zachowaniu przestępczym, przy czym rola oskarżonego w jego popełnieniu nie była, ani inicjująca, ani wiodąca. Ponadto należało mieć na uwadze bardzo istotną okoliczność, w zakresie możliwości postawienia wobec oskarżonego dodatkowej prognozy, a mianowicie upływ czasu jaki nastąpił między datą popełnienia czynu (7 sierpnia 2004 roku), a datą orzekania (12 lipca 2011 roku). Okres ten ponadto uległ wydłużeniu jeżeli weźmie się pod uwagę czas rozstrzygnięcia odwoławczego. W tym okresie brak jest podstaw do tego, aby ustalić okoliczności, które negatywnie wpłynęłyby na możliwość postawienia pozytywnej prognozy w zakresie uznania, iż przedmiotowe skazanie, w orzeczonej formie, daje podstawę do przypuszczenia, iż oskarżony nie powróci już na drogę przestępstwa. Skazania, do których odwołuje się w uzasadnieniu apelacji skarżący, dotyczyły przeszłości oskarżonego, związane były z jego działaniem w warunkach powrotu do przestępstwa, względnie dotyczyły przestępstw popełnionych przez oskarżonego w okresie zbliżonym do czasu popełnienia przypisanego mu przestępstwa. Podnieść przy tym można, że w wypadku tych ostatnich, także zastosowano do oskarżonego kwestionowaną instytucję probacyjną (k. 3840-3841).

Jeżeli weźmie się powyższe pod uwagę, a także fakt, iż określono stosunkowo długi okres próby, oddano oskarżonego pod dozór kuratora, przyjmując należy iż ta dodatnia prognoza postawiona przez sąd I instancji będzie podlegała weryfikacji i tylko od postawy oskarżonego zależy czy wykorzysta daną mu szansę, która obecnie znajduje uzasadnienie w przywołanych okolicznościach.

Z tych też względów także i w tym zakresie rozstrzygnięcie utrzymano w mocy.

Zarzut sformułowany w pkt IV apelacji dotyczący obrazy art. 424 kpk powiązany był z omówionymi zarzutami opartymi na przesłankach określonych w art. 438 pkt 2 i 3 kpk. Z uwagi na uznanie braku ich zasadności także z powodów wyżej wskazanych również i ten zarzut nie podlegał uwzględnieniu.

Przechodząc do apelacji obrońców oskarżonych, w pierwszej kolejności, należy odnieść się do powtarzającego się w zarzutach argumentu o naruszeniu przepisów prawa procesowego, przez dokonanie ustaleń na podstawie przywołanych przez Sąd Okręgowy dowodów, z naruszeniem reguł prawa procesowego. Zarzut ten przybiera różne formy w apelacjach obrońców oskarżonych i będzie szerzej uzasadniony przy omawianiu poszczególnych apelacji, lecz powtarzającym się elementem jest kwestionowanie możliwości dokonywania ustaleń na podstawie wyjaśnień W. P..

Są to zarzuty niezasadne.

Przede wszystkim podnieść należy, iż wprawdzie wyjaśnienia W. P. złożone w toku śledztwa stanowiły podstawę ustaleń w sprawie, ale nie był to dowód jedyny i wyłączny, bowiem został on zweryfikowany innymi dowodami. Były to wyniki eksperymentu procesowego, w czasie którego oskarżony wskazywał miejsca dokonania przestępstw, a ponadto zeznania świadków, w tym głównie pokrzywdzonych popełnionymi przestępstwami. Także ten weryfikujący charakter miały inne dowody. Są to dowody o charakterze materialnym, w tym protokoły oględzin oraz opinie biegłych. Istotne jest również i to, że te weryfikujące dowody w znacznej części zebrane i utrwalone zostały zaraz po popełnieniu przestępstw, a więc jeszcze przed złożeniem wyjaśnień przez oskarżonego W. P. i przed ujawnieniem sprawców ich popełnienia. Podnieść należy, iż ocena tego podstawowego dowodu została przez Sąd Okręgowy dokonana z należytą starannością. W sytuacjach gdy przeciwstawiały się im wyjaśnienia osób występujących w niniejszej sprawie w charakterze oskarżonych, których to wyjaśnień nie można było negatywnie zweryfikować pod względem ich wiarygodności, ustalenia sądu i oceny dokonane były w sposób zgodny z regułami procesowymi. Wyrazem tego były modyfikacje opisu czynów, ich kwalifikacji prawnych, uznania, że zachodziły sytuacje, o których mowa w art. 5 §2 kpk i wydanie rozstrzygnięć uniewinniających, nawet w sytuacjach gdy z wyjaśnień W. P. wynikać mogły odmienne ustalenia i oceny.

Także sposób procedowania ewidentnie wykazał, a w każdym razie skarżący nie przeciwstawili mu skutecznych argumentów, iż przy wydawaniu przedmiotowego wyroku nie doszło do przekroczenia reguł procesowych zakreślonych treścią art. 7 kpk.

Przechodząc do omówienia poszczególnych apelacji, w pierwszej kolejności należy odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego S. P., z uwagi na sygnalizowany na wstępie jeden z zarzutów tej apelacji (popierany przez pozostałych obrońców w trybie art. 440 kpk), a ponadto na fakt, iż apelacja ta, co do jednego z podniesionych zarzutów okazała się zasadna.

Apelujący podniósł naruszenie treści art. art. 408 kpk, 411 kpk, 412 kpk, które to naruszenie ewentualnie ocenił w płaszczyźnie art. 439 §1 pkt 6 kpk, polegające na tym, iż w przedmiotowej sprawie wyrok został ogłoszony nie później niż 120 minut od zakończenia głosów stron w sprawie, mimo jej obszerności zarówno podmiotowej jak i przedmiotowej, co wskazuje na fikcyjność narady sędziowskiej nad wyrokiem i co, zdaniem obrońcy, wskazuje na tę okoliczność, iż przedmiotowy wyrok został finalnie sporządzony przed zamknięciem przewodu sądowego i narady. Rozwinięcie tego wątku nastąpiło w uzasadnieniu apelacji (k. 6895), a nadto w toku ustnego wystąpienia obrońcy. Zdaniem skarżącego, jak również pozostałych obrońców, stanowiło to naruszenie treści wskazanych w zarzucie przepisów i powinno być ocenione w płaszczyźnie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 §1 pkt 6 kpk oraz uwzględnione w trybie art. 440 kpk, wobec wszystkich oskarżonych występujących w przedmiotowej sprawie.

Nie kwestionując merytorycznych wywodów i poczynionych wyliczeń, do zarzutu tego należało odnieść się w sposób uwzględniający obowiązujące w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Jednoznacznie w tym zakresie wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 października 2008 roku, sygn. akt II KK 142/08, w którym stwierdził, iż: „Przygotowanie projektu wyroku przed zamknięciem przewodu sądowego nie stanowi żadnego uchybienia. O ile skład orzekający już wcześniej wstępnie uzgodnił stanowisko, a wysłuchanie głosów stron bezpośrednio poprzedzających tę część narady nie spowodowało jego zmiany, to narada, o której mowa w art. 408 k.p.k., wcale nie musiałaby trwać wprost proporcjonalnie do obszerności zgromadzonego materiału dowodowego i stopnia złożoności sprawy. To wyłącznie skład orzekający, pod kierunkiem przewodniczącego, decyduje o przebiegu narady i głosowania oraz o czasie trwania tych czynności procesowych. Jedynym wyrazem przeprowadzenia "całości" narady pozostaje podpisanie uzgodnionego wyroku, a to, ile czasu zajęło dojście do ostatecznych rozstrzygnięć, pozostaje już nie tylko poza zakresem kontroli stron, ale także kontroli instancyjnej” (OSNwSK z 2008, z. 1 poz. 1975).

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 stycznia 2004 roku, sygn. akt II KK 168/03 (OSNKiW z 2004, z. 3, oz. 28).

Zarzut ten więc, jako pozostający poza sferą kontroli stron oraz kontroli odwoławczej, nie mógł być uwzględniony.

Uwzględnieniu podlegał natomiast zarzut sformułowany w pkt 1a apelacji, a dotyczący czynu przypisanego oskarżonemu S. P. w pkt 31 wyroku. Obrońca oskarżonego podniósł w tym zakresie zarzut obrazy prawa procesowego i będący jego następstwem błąd w ustaleniach faktycznych, jednakże analizując dowody w sprawie oraz poczynione w tym zakresie ustalenia, stwierdzić należy, iż podstawą tego zarzutu powinna być obraza prawa materialnego, przez błędną ocenę prawno-karną zachowania oskarżonego. Z ustaleń samego Sądu Okręgowego wynika bowiem, że mimo wcześniejszych odmiennych ustaleń, oskarżony S. P. nie mógł wziąć udziału we włamaniu w dniu 7 sierpnia 2004 roku do mieszkania W. F. (2), z powodu swojego uczestnictwa w uroczystości rodzinnej. Z poczynionych ustaleń wynika, iż bezpośrednimi sprawcami tego przestępstwa byli oskarżeni W. P. oraz J. T.. Udział oskarżonego S. P. ograniczył się do udostępnienia tym oskarżonym kluczy do mieszkania, gdzie miały być i zostały złożone przedmioty pochodzące z tego przestępstwa. Takie ustalenia wskazują jednoznacznie, iż zachowanie oskarżonego S. P. nie może być ocenione jako współsprawstwo w zakresie przestępstwa włamania, lecz jako przyjęcie rzeczy pochodzących z przestępstwa i powinno być ocenione w płaszczyźnie znamion określonych w art. 291 kk, jak zresztą zasadnie postulował apelujący.

Z tych też względów wyrok w tym zakresie musiał zostać zmieniony i w oparciu o względną przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 1 kpk uznano, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 291 kk w zw. z art. 64 §2 kk. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie znalazł dostatecznych podstaw, aby uwzględnić postulat apelacji w zakresie wymiaru kary jednostkowej za ten czyn. W sposób prawidłowy ustalono okoliczności istotne z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary. Nadto należało podnieść, iż odmienna ocena prawno-karna zachowania tego oskarżonego wyniknęła nie z jego woli, co do zamiaru popełnienia przestępstwa, lecz z okoliczności o charakterze obiektywnym. Ponadto istotne jest także i to, że rolę tego oskarżonego pozostali współsprawcy ocenili jako równorzędną co znalazło wyraz w tym, iż na równych prawach uczestniczył on w podziale zysków pochodzących z przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze, brak jest podstaw do uznania, aby orzeczona wobec niego kara była rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Nie są natomiast zasadne zarzuty odnoszące się do pkt 33, 35 i 36 wyroku. Co do pkt 33 i 35 wyroku sformułowano zarzut obrazy prawa materialnego, zaś co do pkt 36 obrazy prawa procesowego, a to art. 4, 5, 7, 410 i 424 kpk.

Odnosząc się do tego ostatniego zarzutu.

Co do przywołania art. 5 kpk oraz jednoczesnego przywołania art. 4 kpk i 7 kpk to niewątpliwie apelacja w tym zakresie dotknięta jest wadą konstrukcyjną. Jest to powtarzający się błąd apelacji zmuszający sądy odwoławcze, w tym Sąd Najwyższy do wskazywania bezzasadności tak sformułowanych zarzutów (parz przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 roku, sygn. akt V KK 270/12, LEX 1293868, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. II KK 207/12, LEX 1299162, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2008 roku, sygn. akt VI KK 24/08 LEX 395213)

Wystarczającym jest odwołanie się do treści tych orzeczeń.

Niezależnie jednak od tego zarzut ten nie podlegał uwzględnieniu, bowiem w zakresie ustaleń i ocen Sądu Okręgowego zasadne pozostają te argumenty, które podane były w części wstępnej motywów oraz przy odniesieniu się do oceny wyjaśnień W. P. jako źródła do dokonywania ustaleń faktycznych. Zresztą w tym zakresie skarżący, uzasadniając zarzut, nie odnosi się do ustaleń i ocen zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz dokonuje własnych ustaleń, zresztą w dużej części zbieżnych z faktycznym przebiegiem zdarzenia i ustaleniami sądu, ale pomijającym te aspekty, które zaważyły na ocenie zachowania oskarżonego jako współsprawcy w zakresie przypisanego mu przestępstwa. Stan świadomości oskarżonego wynikał z wyjaśnień współsprawców A. Ś. oraz W. P. i poczynionych między tymi oskarżonymi, a oskarżonym S. P. ustaleń, a następnie ich realizacją oraz znalazł wyraz w podziale pieniędzy uzyskanych z popełnionego przestępstwa.

Powyższe wskazuje więc na niepodlegający uwzględnieniu, polemiczny charakter wywiedzionego środka odwoławczego, bowiem rozumowanie w nim zaprezentowane prowadziło do wniosku, iż oskarżony otrzymał kwotę 350 dolarów USD (taką samą jak W. P.) tylko za wydostanie samochodu pokrzywdzonego ze śniegu.

Co do pozostałych dwóch zarzutów to przywołana ich podstawa wskazuje, iż skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych.

Zarzuty te jednak nie podlegały uwzględnieniu.

W zakresie czynu przypisanego w pkt 33 wyroku, Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego co do przyjętej kwalifikacji prawnej czynu. Składowi orzekającemu znana jest ta linia orzecznicza, w której przyjmuje się, iż przy ocenie czy mamy do czynienia z usiłowaniem nieudolnym, nie dokonujemy ocen w płaszczyźnie znamion przypisanego przestępstwa, lecz ocen zamiaru sprawców w płaszczyźnie przedmiotu czynności wykonawczej, w kontekście związanym z wyznaczonym celem zaplanowanego przestępstwa. Na gruncie przestępstw przeciwko mieniu operuje się tu pojęciem nie mienia, lecz „mienia pozostającego w zainteresowaniu sprawców” (patrz przykładowo wyrok S.A. w Lublinie, z dnia 4 kwietnia 2006 roku, II AKa 66/06, LEX 183573).

Opis jurydyczny usiłowania nieudolnego, zawarty w art. 13 §2 kk, dowodzi, że w wypadku przestępstwa obliczonego na zdobycie konkretnej rzeczy i brak odczucia tego skutku, dokonanie tego przestępstwa jest niemożliwe „ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego”. Fakt, że istnieją inne rzeczy przedstawiające pewną wartość majątkową, potencjalnie nadające się do zawładnięcia, jest bez znaczenia w kwestii oceny usiłowania nieudolnego. W doktrynie prawa karnego istotnie można spotkać zasadniczo odmienne oceny omawianego problemu. Jedynie przypomnieć należy, że na tle treści powołanego orzeczenia Sądu Najwyższego (uchwała SN z dnia 20 listopada 2000 r., I KZP 36/00, OSNKW 2001, nr 1-2, poz. 1 - dop. własny) wykrystalizowały się dwa stanowiska:

- pierwszy pogląd odwołuje się do tego, że treścią błędu uzasadniającego zastosowanie konstrukcji nieudolnego usiłowania jest urojenie sobie przez sprawcę zmierzającego do jego dokonania, że istnieją tego rodzaju rzeczy (fizyczne, przedstawiające wartość materialną, czyli mienie) „w ogóle”. Błąd odnoszący się do postaci owego mienia nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o udolności bądź nieudolności usiłowania dokonania przestępstwa ze względu na przedmiot. Dysponowanie przez pokrzywdzonego mieniem w ogóle, chociaż innej postaci niż ta, na którą ukierunkowany był zamiar sprawcy, nie jest równoznaczny z brakiem przedmiotu nadającego się do dokonania na nim przestępstwa kradzieży rozbójniczej. Obiektywnie popełnienie przestępstwa jest możliwe (J. Biederman, Glosa do ww. uchwały SN, Palestra 2001, nr 7-8, s. 212);
- w drugim stanowisku wychodzi się z założenia, że subiektywistyczne ujęcie zwrotu zawartego w art. 13 § 2 k.k. "dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego" prowadzić może do przyjęcia zastosowania konstrukcji usiłowania nieudolnego w sytuacji, gdy nie ma mienia, które chciał zabrać sprawca. Nie ma tutaj istotnego znaczenia okoliczność, że istnieją inne rzeczy, które mogły być zdatnymi przedmiotami do popełnienia przestępstwa, jak też okoliczność, czy sprawca miał orientację co do ich istnienia i z tych, czy innych powodów nie zdecydował się na ich zabranie (A. Wąsek, Glosa do ww. uchwały SN, Orzecznictwo Sądów Polskich 2001, nr 4, poz. 53). W przypadku usiłowania sformułowanie oceny, że istniejący przedmiot nadaje się do popełnienia na nim czynu zabronionego wymaga połączenia obiektywnego oraz subiektywnego punktu widzenia. W istocie chodzi bowiem o swoistą obiektywizację oceny subiektywnej, której wyrazem winno być już samo zachowanie sprawcy. Jeżeli realizuje on zamach, to oznacza, że jest przekonany o istnieniu przedmiotu, na który można by go skierować. Jeśli natomiast w ocenie sprawcy takiego przedmiotu brak, to naturalną konsekwencją - oczywiście przy założeniu racjonalności jego zachowania - będzie jego rezygnacja z podejmowania albo kontynuowania zamachu. W pierwszym przypadku obiektywizacja polega na stwierdzeniu, że albo desygnat znamienia określającego przedmiot zamachu w danej sytuacji realnie istniał (usiłowanie udolne), albo desygnatu takiego zabrakło (usiłowanie nieudolne). W drugim przypadku skoro sprawca uznał, że nie było przedmiotu, na który mógłby zostać skierowany zamach, to oceny takiej nie powinno się weryfikować poprzez stwierdzenie występowania lub też nie jakiegokolwiek jego desygnatu. Konsekwencją jest zatem brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego, mimo formalnego istnienia jego desygnatu, będącego wszak przesłanką nieudolności usiłowania (J. Giezek, Glosa do ww. uchwały SN, Prokuratura i Prawo 2001, nr 9, s. 105).

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie skłania się do pierwszego z wyrażonych poglądów, chociaż także pewne argumenty drugiego stanowiska przemawiać mogą za uznaniem prawidłowości oceny prawno-karnej dokonanej przez sąd I instancji. Sprawcy, w tym w szczególności oskarżony S. P., swoim zachowaniem zrealizowali wszystkie znamiona przypisanego im przestępstwa. Do uznania, że nie doszło do zrealizowania celu przestępczego i przyjęcia usiłowania nie doszło na skutek takiej sytuacji, że pokrzywdzony nigdy takim mieniem nie dysponował i nie istniało ono obiektywnie. Mienia takiego (nawet w tym wąskim jego rozumieniu) nie było tylko w chwili, gdy oskarżeni zdecydowali się na realizację swojego zamiaru. Jest to więc sytuacja usiłowania nieudolnego lecz nieudanego. Ponadto należy mieć na uwadze, iż powszechnie przyjmuje się, iż w wypadku usiłowania nieudolnego jego charakterystyczną cechą jest brak zagrożenia dla dóbr prawnych pozostających pod ochroną prawa.

W wypadku czynu przypisanego oskarżonemu o takiej sytuacji nie było mowy, bowiem swoim działaniem zrealizowali oni część znamion przypisanego im przestępstwa, w postaci pokonania przeszkody (włamania).

Ponadto należy mieć też na uwadze niebezpieczeństwo wynikające z odmiennej niż przyjęta, linii orzeczniczej, bowiem przypisywanie aż tak wielkiego znaczenia zamiarowi sprawcy, doprowadzić może do sytuacji, iż w każdym wypadku usiłowania wyjaśnić on może, że mienie, które w płaszczyźnie znamion przestępstw przeciwko mieniu obiektywnie istniało, „pozostawało poza zakresem jego zainteresowania”. Umożliwi to więc oskarżonym manipulowanie i wpływanie na ostateczny kształt rozstrzygnięcia, co z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości jest zjawiskiem niepożądanym. Należy więc dokonywać w tym zakresie ocen obiektywnych i tylko w płaszczyźnie znamion.

Co do zarzutu dotyczącego pkt 35, także i w tym wypadku skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych sądu I instancji. Przytacza w uzasadnieniu apelacji jedynie ich fragment, wprowadza elementy, których nie ustala sąd, a więc sprawstwa kierowniczego, a pomija te elementy, które świadczą o porozumieniu, a następnie realizacji przyjętego planu przestępczego. Rola oskarżonego S. P. była właśnie taka jak ją opisuje w apelacji skarżący, lecz pominięcie np. tak istotnego jej elementu jak zawiadomienie pozostałych współsprawców o powrocie pokrzywdzonej do domu, wprowadzanie własnych założeń, nie może skutecznie wzruszyć zapadłego rozstrzygnięcia.

Powyższe wskazuje więc na bezzasadność zarzutu co do tego przestępstwa.

Przechodząc do apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego T. M. vel. M. to zaskarżył wydane orzeczenie w zakresie czynów jednostkowych, przypisanych w pkt 21, 48, 52 i 53 wyroku oraz w zakresie wymierzonych kar łącznych pozbawienia wolności oraz grzywny (pkt 60 i 61 wyroku).

Ta apelacja, w odróżnieniu od większości apelacji wywiedzionych na korzyść innych oskarżonych, została prawidłowo skonstruowana, zarówno co do określenia granic zaskarżenia, jak i nie zawiera błędów w zakresie zarzutów i wymagała merytorycznego ustosunkowania się do niej przez sąd odwoławczy. Skarżący sformułowane zarzuty pogrupował i odnośnie czynów przypisanych w pkt 21, 48 i 52 sformułował zarzut obrazy prawa procesowego oraz niezależny od niego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W zakresie czynu przypisanego w pkt 53 podniesiono zarzut obrazy prawa procesowego i będący jego następstwem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i niezależny od powyższych zarzutów, zarzut obrazy prawa procesowego, dotyczący braku uzasadnienia działania oskarżonego, w odniesieniu do tego czynu, w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 §1 kk.

Ta konstrukcja apelacji spowodowała, iż Sąd Apelacyjny odniesie się oddzielnie do obu jej części oraz do podnoszonych dodatkowo zarzutów.

Co do grupy zarzutów dotyczących przestępstw jednostkowych, w pierwszej kolejności należy odnieść się do sformułowanych w pkt 1 ust. b-c zarzutów obrazy prawa procesowego, jakich sąd dopuścić się miał na etapie gromadzenia materiału dowodowego, jego oceny, dokonanych ustaleń przez pisemnego uzasadnienia wydanego orzeczenia.

Jest to zarzut niezasadny.

Analiza treści pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego nie wskazuje bowiem, aby dokonane ustalenia i oceny miały charakter „dowolny” i „arbitralny”, jak sugeruje to w wywiedzionym środku odwoławczym skarżący. Przeciwnie, stwierdzić należy, iż te ustalenia i oceny, do których odwołuje się skarżący, znajdują pełne oparcie w przywołanych dowodach. Skarżący także nie wykazał, aby ocena tych dowodów przekraczała granice określone treścią art. 7 kpk. Lektura uzasadnienia zawierająca tę ocenę, zawarta na k. 195-203 pisemnych motywów wskazuje, iż sąd I instancji w sposób szczegółowy i wyczerpujący odniósł się do każdej z okoliczności, do której odwołuje się wywiedziony środek odwoławczy. Brak jest podstaw, w ocenie sądu odwoławczego, do powtarzania raz już dokonanych ocen, tym bardziej, że skarżący oprócz prezentowania odmiennego stanowiska, nie podniósł argumentów wskazujących na zasadności stawianych zarzutów. W szczególności brak jest podstaw, aby

w kontekście tej części pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia mówić o arbitralności i dowolności dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń i ocen.

Tak skonstruowany środek odwoławczy nie może być oceniony inaczej, jak nie podlegająca uwzględnieniu polemika z prawidłowymi ustaleniami i ocenami sądu I instancji.

Powyższe odnosi się także do sformułowanego w pkt 1a zarzutu dotyczącego oddalenia składanych wniosków dowodowych. Jest on niezasadny, bowiem postanowienia jakie zostały wydane w tym zakresie, są prawidłowe zarówno pod względem procesowym, jak i merytorycznym, a ponadto Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dodatkowo odniósł się do tej inicjatywy dowodowej, pogłębiając oceny zawarte w uzasadnieniach tych postanowień.

W tej sytuacji brak było także podstaw do uwzględnienia i tego zarzutu.

Odnosnie dodatkowego zarzutu sformułowanego na gruncie względnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 438 pkt 3 kpk, a dotyczącego ustalenia w zakresie czynu przypisanego w pkt 21, iż oskarżony uczynił sobie z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu, to także zarzut ten nie mógł podlegać uwzględnieniu w toku instancyjnego rozpoznania sprawy. Skarżący pomija, przywołując to, że ustalone sprawstwo oskarżonego dotyczyło jedynie trzech przypisanych zachowań przestępczych, te ustalenia i oceny Sądu Okręgowego, które odnoszą się do zamiaru oskarżonego i wskazują, iż działając ze z góry powziętym zamiarem, nabywał on od współoskarżonych F. S., W. P., S. K. oraz J. M. mienie pochodzące z przestępstw popełnionych przez te osoby. Istotne jest tu także to ustalenie sądu I instancji, które dotyczyło wysokości kwot jakie za nie płacił, wskazujące na zyskowość tego procederu. Co do okresu trwania takiego działania oraz faktu, iż tego rodzaju działalność nie musi być głównym źródłem dochodu, istnieje utrwalona linia orzecznicza, czego wyrazem są orzeczenia Sądu Najwyższego. Kwestia zamiaru sprawcy była przedmiotem rozstrzygnięcia zawartego w postanowieniu z dnia 26 lutego 2008 roku, sygn. V KK 238/07 (OSNwSK z 2008 roku, z. 1, poz. 501). Co do tej drugiej okoliczności Sąd Najwyższy wypowiedział się w postanowieniu z dnia 13 lutego 2008 roku, sygn. III KK 369/07 (OSNKW z 2008 r., z. 6, poz. 46).

Z tego też względu nie uwzględniono, także i tego dodatkowego zarzutu apelacji.

Przechodząc do omówienia zarzutów odnoszących się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 53 wyroku, to zarzuty te zostały skonstruowane analogicznie jak te wyżej wymienione.

Także i w tym wypadku nie można mówić o dowolnej ocenie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych T. i M. W. (2) oraz bezzasadnym daniu wiary zeznaniom świadka M. D. i dowolnej ocenie tego dowodu, skoro w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (k. 203-206) precyzyjnie wskazano dlaczego Sąd Okręgowy uznał je za wiarygodne, a sam skarżący oprócz zaprezentowania odmiennego stanowiska nie wykazał błędności tej oceny.

Istotnym w wypadku tego czynu jest to, że z wyjaśnień samego oskarżonego T. M. vel M., który wprawdzie nie przyznawał się do jego popełnienia, wynikają okoliczności, które dotyczą przebiegu samego zdarzenia i są one zgodne z twierdzeniami wynikającymi z kwestionowanych źródeł dowodowych. Ten prawidłowo ustalony stan faktyczny powodował zarazem, iż niezasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych związany z oceną roli tego oskarżonego w popełnionym przestępstwie oraz ilości narkotyku będącego jego przedmiotem. Zasadnie zatem uznano, iż sprawstwo oskarżonego wynikało z przyjętego podziału ról.

Zasadnym jest natomiast zarzut określony jako dodatkowy, w pkt 3.

Istotnie nie wskazano w uzasadnieniu orzeczenia wyroku, podstawy prawnej uznania działania oskarżonego jako działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 1 kk. Do problematyki tej Sąd Okręgowy odniósł się ogólnikowo (k. 252 uzasadnienia). Tym niemniej to naruszenie przepisu procedury nie miało wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia. Wyrok, który był podstawą dowodową do przyjęcia działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, został prawidłowo zaliczony w poczet dowodów (k. 6068 akt sprawy). Wynika z niego, że T. M. vel M. był uprzednio karany sądownie i odbywał karę pozbawienia wolności w wymiarze

przekraczającym 6 miesięcy, bowiem wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 grudnia 2002 roku w sprawie IV K 440/01 został skazany za czyn z art. 42 ust. 3 Ustawy z dnia 24.04.1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. T. M. vel M. odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od 27.09.2000 roku do 15.07.2003 roku.

Z tych też względów także i ta apelacja nie podlegała uwzględnieniu.

Kolejną apelację wywiódł obrońca oskarżonego J. K. (3). Ta apelacja także, jak wcześniej omawiana apelacja obrońcy S. P., zawiera błędnie sformułowany zarzut obrazy przepisów postępowania, przywołanych zbiorczo, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku i w tym zakresie Sąd Apelacyjny odwołuje się do wcześniej uzasadnionej tam oceny oraz cytowanych orzeczeń Sądu Najwyższego.

Jest ona jednak niezasadna nie tylko z wyżej wskazanej przyczyny, ale także z powodu oparcia jej na własnej ocenie dowodów, poczynionej przez skarżącego. Jej założeniem jest „pominięcie wyjaśnień skarżonego S. K., konsekwentnie nie przyznającego się do przypisanych mu czynów” (k. 6861). Jest to zarzut o tyle niezasadny, iż nie można było „pominąć” wyjaśnień tego oskarżonego w sytuacji, w której skorzystał on z przysługującego mu prawa do odmowy ich składania. Konsekwencją tego było to, że brak tych merytorycznych wyjaśnień nie mógł być w płaszczyźnie oceny dowodów, rozpatrywany jako kontrargument, w stosunku do dowodów, które na jego sprawstwo, w zakresie przypisanych mu przestępstw, przemawiały.

Ocenić pozostało jego stanowisko procesowe, w którym przez cały tok toczącego się postępowania nie przyznawał się do dokonania zarzucanych mu czynów. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia wskazują, iż takiej oceny dokonano (k. 151-169 uzasadnienia). Istotnie podstawowym dowodem do dokonania ustaleń były wyjaśnienia W. P., lecz dokonane w warunkach jakie były omówione we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia. Sąd Apelacyjny podtrzymuje wyrażone tam oceny. Okoliczności, do których odwołuje się w końcowej części uzasadnienia apelacji skarżący nie miały wpływu na wyrażoną wyżej ocenę, bowiem bądź dotyczą okoliczności o charakterze drugorzędny, dla poczynionych ustaleń, bądź odnoszą się do okoliczności, które nie są związane z poczynionymi ustaleniami, bowiem wynikają z tych źródeł dowodowych, w tym wyjaśnień współoskarżonych, co do których sąd I instancji dokonał oceny, iż nie mogą one stanowić wiarygodnego źródła do dokonywania ustaleń faktycznych. W tym zakresie skarżący nie podniósł żadnego zarzutu tak więc jego argumentacja jest jego własną oceną materiału dowodowego i jako taka nie podlegała uwzględnieniu.

Apelacja obrońcy oskarżonego F. S. została uznana za oczywiście bezzasadną.

Obrońca tego oskarżonego, podobnie jak i wymienieni wcześniej, także w sposób zbiorczy przywołuje przepisy procesowe, podnosząc jednocześnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. We wskazanej wcześniej argumentacji wykazano, iż jest to błąd konstrukcji apelacji. Przywołuje się ponadto zarzut obrazy art. 410 kpk, bez wykazania jakie dowody zostały pominięte przez Sąd Okręgowy. Jednocześnie autor apelacji popada w wewnętrzną sprzeczność skarżąc wyrok w całości i wnosząc alternatywnie o uniewinnienie oskarżonego, twierdząc jednocześnie w uzasadnieniu, że oskarżony F. S. popełnił część z zarzucanych mu wspólnie z W. P. przestępstw.

Uzasadnienie wywiedzionej apelacji w zasadzie koncentruje się na ocenie własnej skarżącego co do możliwości dokonywania ustaleń na podstawie wyjaśnień oskarżonego W. P.. W tym zakresie Sąd Apelacyjny odwołuje się do ocen wyrażonych we wstępnej części uzasadnienia, a szczegółowo wskazanej w pisemnych motywach uzasadnienia pierwszoinstancyjnego. Skarżący dokonując własnej oceny tego dowodu, odnosząc się wybiórczo do zgromadzonego materiału dowodowego, nie podważył zasadności wyrażonych i obszernie uzasadnionych ocen.

Co do argumentu o okresie przestępczej działalności grupy przestępczej, to właśnie ustalając jej początkową datę Sąd Okręgowy dokonał zmiany opisu czynu, opierając się na ustalonej dacie opuszczenia zakładu karnego przez oskarżonego F. S..

W tych warunkach brak było podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji.

Analogiczny charakter ma apelacja obrońcy oskarżonego J. M..

Także i ona ma błędnie sformułowany zarzut obrazy prawa procesowego i skoncentrowana jest na kwestionowaniu wyjaśnień W. P. jako źródła do dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie. Pomija jednak ona ocenę tego źródła dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy i zawiera jedynie własne oceny i przemyślenia jej autora.

Do wszystkich podnoszonych w uzasadnieniu apelacji argumentów sąd I instancji ustosunkował się w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Zbędnym jest więc ponowne przytaczanie użytej tam argumentacji, skoro skarżący poza wyrażeniem swoich, odmiennych w tym zakresie, poglądów, nie wykazał aby ta argumentacja i oceny wykraczały poza granice zakreślone treścią art. 7 kpk.

Z tych też powodów nie uwzględniono wywiedzionego środka odwoławczego.

Apelacja oskarżonej I. S. (1) także została uznana za oczywiście bezzasadną

Mimo obszerności stawianych zarzutów jest ona bowiem polemiką z prawidłowymi ustaleniami i ocenami Sądu Okręgowego w zakresie w jakim przypisano oskarżonej sprawstwo i uznano winę co do czynu wypełniającego dyspozycję art. 233 §1 kk. Ta apelacja ściśle związana jest z apelacją wywiedzioną przez tego samego obrońcę na rzecz drugiego współoskarżonego T. S., bowiem dotyczy odpowiedzialności tych oskarżonych za przestępstwa jakie zostały popełnione w związku z okolicznościami w jakich doszło do utraty samochodu O. (...), stanowiącego własność M. D. (2), a znajdującego się w posiadaniu T. S.. Dokonano fikcyjnej kradzieży tego samochodu, a wykonawcami byli oskarżeni W. P. i A. Ś., działający w porozumieniu z oskarżonym T. S. (1). Oskarżona I. S. w tym zakresie została uniewinniona i do tego wątku Sąd Apelacyjny odniósł się przy okazji oceniania apelacji prokuratora.

Obrońca oskarżonych, kwestionując ustalenia i oceny Sądu Okręgowego, w obu apelacjach formułował zarzut procesowy i akcentując to we wniosku końcowym postuluje, iż w jego ocenie prawidłowe ustalenia mogą być poczynione jedynie w takiej sytuacji, gdy nastąpiłaby zmiana ról procesowych oskarżonych W. P. i A. Ś., w sytuacji bądź wyłączenia sprawy oskarżonych do odrębnego postępowania, bądź przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Jest to zarzut o tyle niezasadny, iż Sąd Okręgowy dokonując oceny materiału dowodowego, co do stawianych oskarżonym zarzutów, nie przekroczył granic swobodnej oceny. Każde ustalenie znajduje wyraz w przywołanym dowodzie, zaś obszerna ocena materiału dowodowego (k. 187-195 uzasadnienia) dobitnie na to wskazuje. Skarżący w tym zakresie rozumowaniu sądu, w obydwu apelacjach, przeciwstawia własne stanowisko i własne oceny, nie wykazuje błędu w argumentacji i odwołuje się do tych samych okoliczności, które były przedmiotem rozważań tegoż sądu.

Powyższe wskazuje więc co najwyżej na polemiczny charakter wywiedzionego środka odwoławczego.

Także te apelacje zawierają sygnalizowany wcześniej błąd, polegający na powoływaniu się na naruszenie art. 5 §2 kpk, w sytuacji jednoczesnego stawiania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Procesowy aspekt tej sytuacji, wraz z przywołanym orzecznictwem, został wcześniej omówiony i nie ma potrzeby ponownego jego powtarzania. Podnieść jednak należy, iż zasada ta została zastosowana i związana była ona z uniewinnieniem oskarżonej I. S. od jednego ze stawianych jej zarzutów.

Uznać więc należało, iż brak jest podstaw do uwzględnienia obu tych apelacji.

Co do apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonego J. N., to także uznano ją za oczywiście bezzasadną. Ten charakter apelacji wynika nie tylko z jego błędnej konstrukcji, wynikającej z powtarzającego się w przedmiotowej sprawie zbiorczego przywoływania naruszenia przepisów prawa procesowego, które miałyby mieć miejsce, zdaniem skarżącego, przy jednoczesnym formułowaniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ale także z faktu, iż skarżący w istocie tych zarzutów nie uzasadnia, bowiem przedstawia jedynie własne ustalenia i oceny, czego najdobitniejszym dowodem jest użyte sformułowanie, iż „w ocenie oskarżonego prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż przedstawiona przez niego wersja jest bardziej prawdopodobna, niż wersja przyjęta przez Sąd Okręgowy” (k. 6941). Tymczasem ustalenia sądu znajdują wyraz w przywołanych dowodach i z dowodów tych

wynika sprawstwo przypisane oskarżonemu. Akcentowana w apelacji rola oskarżonego, fakt, iż działał on w imieniu oskarżonego T. M. vel. M. także nie pozostały poza sferą ustaleń i ocen sądu I instancji. W zasadzie jedynym uzasadnieniem wywiedzionego środka odwoławczego jest więc stanowisko skarżącego, iż to nie dowody przeprowadzone w sprawie lecz wyjaśnienia oskarżonego powinny być źródłem do dokonywania ustaleń faktycznych.

Brak jest także podstaw do uznania, aby kara wymierzona oskarżonemu nosiła cechy rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, także jeżeli ocenić ją w aspekcie niestosowania wobec oskarżonego instytucji probacyjnej. Sam skarżący nie wykazał w czym upatruje możliwość postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, o której mowa jest w art. 69 kk i która warunkuje możliwość zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Z tych też względów nie uwzględniono tej apelacji.

Przechodząc do omówienia apelacji wywiedzionych na korzyść oskarżonych P. B. i S. S. (1), Sąd Apelacyjny odniesie się do nich łącznie z uwagi na podobieństwo stawianych zarzutów oraz zbieżność wywiedzionych wniosków w zakresie w jakim skarżący kwestionują naruszenie przepisów postępowania i będący ich następstwem błęd w ustaleniach faktycznych, co do ustalenia sprawstwa i winy oskarżonych.

Obydwie te apelacje uznane zostały za bezzasadne.

W zakresie poczynionych uchybień proceduralnych także i one dotknięte były sygnalizowaną wcześniej wadą wynikającą z przywoływania łącznego naruszenia art. 5 §2 kpk i art. 7 kpk, przy jednoczesnym kwestionowaniu ustaleń faktycznych.

Niezależnie jednak od powyższego kontrola zgromadzonego materiału dowodowego, jak i uzasadnienia wyroku sądu I instancji prowadzi, wbrew sugestiom zawartym w apelacjach, iż sąd ten nie tylko w sposób kompletny zebrał materiał dowodowy, ale także i w tym wypadku wnikliwie go rozważył stosując zarówno obowiązujące przepisy prawa, jak i zasady logiki, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił. Co do podnoszonego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, byłby on skuteczny tylko w sytuacji gdyby skarżący wykazali, że dokonanie tych ustaleń pomijało istotne dowody, bądź że wyrażone oceny przekraczałyby reguły zakreślone przepisami prawa procesowego. Takich okoliczności, pomimo odmiennego w tym względzie stanowiska skarżących, w przedmiotowej sprawie nie wykazano. Każde dokonane ustalenie znajduje odzwierciedlenie w przywołanych dowodach, brak jest też podstaw do kwestionowania wyrażonych ocen.

Zasadniczym argumentem, obu środków odwoławczych było kwestionowanie faktu dokonania ustaleń w oparciu o wyjaśnienia W. P.. Sąd Apelacyjny dokonał już oceny tego dowodu w części wstępnej pisemnych motywów, tym niemniej podnieść należy, iż wbrew twierdzeniom skarżących, wyjaśnienia te nie stanowiły jedynego dowodu sprawstwa i winy oskarżonych. Ponadto wykazano w sposób wyczerpujący powody, dla których wyjaśnienia te uznane zostały za wiarygodne, a pozostające z nimi w sprzeczności wyjaśnienia oskarżonych oraz współoskarżonego K. Z. (1) jako nie mające takiego charakteru. Za Sądem Okręgowym przytoczyć tu można, że faktycznie S. S., P. B. oraz K. Z. nie przyznawali się do dokonania zarzucanych im czynów, ale sami nie potrafili podać racjonalnych podwodów, dla których mieliby być niezasadnie pomawiani. Badano przy tym ewentualne konflikty, jakie miały istnieć rzekomo między tymi oskarżonymi i wykluczono ich istnienie. Należy przy tym podkreślić, iż zasadnie Sąd Okręgowy oceniając dowód z wyjaśnień W. P., oprócz innych podnoszonych argumentów, podniósł, iż gdyby chciał on pomówić oskarżonych to mógłby im przypisać udział w dowolnej liczbie przestępstw, tymczasem, jeśli chodzi o stawiane oskarżonym zarzuty, składając wyjaśnienia ogólnie opisał on przebieg zdarzeń, a dopiero na dalszym etapie postępowania rozpoznał i wskazał oskarżonych.

Co do argumentu, iż pokrzywdzeni A. N. i S. W. (1) negowali zaistnienie zdarzeń, będących przedmiotem postępowania, to także nie zasługiwał on na uwzględnienie. Wynika to z faktu, iż dokonując oceny wiarygodności zeznań A. N., Sąd Okręgowy wykazał z jakich powodów są one niewiarygodne. Co do samego zdarzenia, te zeznania skonfrontowano z zeznaniami świadków D. B., M. W., J. B., S. W. i B. N., którzy albo widzieli, że pokrzywdzony

został porwany i pobity albo słyszeli o tym od niego samego. Wersja, którą prezentował pokrzywdzony w toku rozprawy, iż obrażeń doznał w wyniku przepychanki z nieznanymi mężczyznami, nie znalazła żadnego potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Do zdarzenia miało dojść rzekomo na tle współpracy pokrzywdzonego z rosyjską firmą. Nie przedstawiono żadnych dowodów, z których wynikałoby, że pokrzywdzony z rosyjską firmą takie interesy prowadził. Zaprzeczyła temu nawet żona pokrzywdzonego, świadek B. N.. Ponadto z treści opinii sądu-medycznej wynika, że obrażenia odniesione przez pokrzywdzonego powstały na skutek pobicia, a nie przepychanki. Wyjaśniono także powody, dla których A. N. zaprzeczał wersji porwania i pobicia. To przestępstwo było bowiem rewanżem za uprzedni udział świadka w porwaniu członka innej grupy przestępczej G. B., noszącego pseudonim (...). Inne stanowisko procesowe pokrzywdzonego byłoby więc w istocie samooskarżeniem i potwierdzeniem zarówno faktu, iż pokrzywdzony jest członkiem zorganizowanej grupy przestępczej oraz że brał udział w tym porwaniu.

Jeżeli chodzi o ustalenia i oceny związane z czynem popełnionym na szkodę S. W. (1), to do zdarzenia tego doszło podczas uprowadzenia A. N.. Sam pokrzywdzony nie negował, iż do zdarzenia doszło. Nie mógł wskazać sprawców tego czynu, bowiem nosili oni kominiarki. Zeznania przywołanych świadków J. B., D. B. i M. W. także nie wskazywały sprawców napadu, ale wykazywały, że do niego doszło.

Mając więc na uwadze, iż były one zbieżne z wyjaśnieniami W. P. co do zaistnienia zdarzenia i jego przebiegu, uprawniały także ocenę, iż wyjaśnienia te są wiarygodne także w tym zakresie w jakim wskazano sprawców tych przestępstw. Brak jest także podstaw aby uznać, iż oddalenie wniosków dowodowych obrońców składanych na etapie postępowania rozpoznawczego stanowiły naruszenie przepisów prawa procesowego. Wydane postanowienia zostały bowiem prawidłowo uzasadnione i odwoływały się do przesłanek określonych w art. 170 kpk.

Brak było także podstaw do kwestionowania ocen prawno-karnych czynów przypisanych oskarżonym. W tym zakresie należy w pełni zgodzić się z ocenami wyrażonymi przez Sąd Okręgowy na kartach 239-241 uzasadnienia, zarówno w zakresie kwalifikowanych form przypisanych oskarżonym przestępstw, jak też ich kumulatywnej kwalifikacji. Znalazła ona odzwierciedlenie w ustaleniach związanych z przebiegiem przestępczych zdarzeń, które wprost odnosiły się do znamion przyjętej kwalifikacji prawnej czynów.

Argumenty podniesione w pismach oskarżonych: J. M. („Apelacja” - k. 6742-6748v.), F. S. („Apelacja” k. 6773-6773v.), T. M. vel M. („Apelacja” - k. 6845-6845v. oraz (...)- k. 7249-7249v. i (...)-7251v.), S. K. („Apelacja” - k. 6866-6866v.), J. N. („Apelacja” - k. 7257-7257v.) były zbieżne z treścią wywiedzionych na rzecz tych oskarżonych apelacji i nie zawierały argumentów, które wymagałyby działania z urzędu Sądu Apelacyjnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy i z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Jako taka nie nosi cech dowolności i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Również tok rozumowania Sądu Okręgowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, a wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Wobec powyższego, stwierdzić należy, że omówione powyżej środki odwoławcze, a w szczególności zaprezentowane w nich zarzuty, z wyjątkiem czynu dotyczącego S. P., a przypisanego w pkt 31 wyroku, nie mogły być podstawą do wzruszenia prawidłowego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Dokonując oceny wszystkich apelacji w płaszczyźnie wymiaru kary z powodów wynikających z treści art. 447 kpk, a ponadto mając na uwadze, iż treść wniesionych środków odwoławczych wprost odnosiła się do tej problematyki, niezależnie od wywodów zawartych już w uzasadnieniu orzeczenia, stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do uznania, że w świetle dokonanych w tym zakresie ustaleń i ocen, wymiar kar jednostkowych, wynikający z granic sankcji czynów oraz dyrektyw wymiaru kary, był rażąco niewspółmiernie surowy w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Zastosowano także prawidłową zasadę łączenia kar przy wymierzaniu oskarżonym kar łącznych.

Ponieważ adwokaci: M. D. (1) - obrońca oskarżonego F. S., Z. R. - obrońca oskarżonego J. M., D. G. - obrońca oskarżonego S. K., W. W. (1) - obrońca oskarżonego J. T., A. W. - obrońca oskarżonego P. B., L. A., obrońca oskarżonego

J. N., P. N. - obrońca oskarżonego S. S. reprezentowali w/w oskarżonych z urzędu, a koszty udzielonej przez niej pomocy prawnej nie zostały uiszczone, Sąd na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz.1348) zasądził od Skarbu Państwa na ich rzecz kwoty po 885,60 zł, tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 §1 k.p.k Sąd zwolnił oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych postępowania drugoinstancyjnego przenosząc je na rachunek Skarbu Państwa.